

Siya Şaperên

“

ez teyrim teyrê tawus, li ser Şengalê, ez aramê dixwazim
ey nêçirvano, ez bazim teyrê baz, dixwazim hewarê
li zinaran hêlina min, esmani d'ramûsim
li zinaran qet natirsim
ey nêçirvano
li zinaren hêlina min, daxjaz bi gazim
li zinaren qet natirsim, ey nêçirvano
ez teyrê bêwar û wazim, li darê dinê
ez li qewmê xwe digirim ey nêçirvano
li çiyayên asê çerxim bir tenê
ewrên sor dibare
li esmana şaperên wan disa mezin bûn
ey haware,
ketin nav şerê axir zemanê
ew şerbazin, ew şûrbazin, ew çavsoriyê naxwazin
êêê lawo, çiroka me ûsa xûyane
diroka me ûsa xûyane
eve kilamê bedengiyane, bihise lawo
teyra bi şev û şer domand, edi westiyan
lê westa xwe girtin, ew nasekinin
ax, ji nav hengema şeri
her teyr bi çengê xwe firi”

Karkerê Hemû Welatan û Gelê Bîndest Yêkbin!...

DENGÊ
KURDİSTAN

Sayı: 7
Mayıs
Haziran
Temmuz
2003
750.000

MLKP KÜRDİSTAN ÖRGÜTÜ YAYIN ORGANI

SERNİVÎSAR

Politik Durum Diyalektiği ve Öncünün Görevleri

Gelişmelerin bütünlüklü kavranması ve siyasi gündemlerin iç bağlantıları, gelişmelerin yönü ve görevlerimizi ortaya koymadan önce, yakın dönemde yaşanan politik gelişmeler üzerinde durmamızı gerektiriyor.

ABD ve İngiltere emperyalizminin başını çektığı devletler ile işbirlikçileri, Irak'a saldırı planlarını uyguladılar. Irak halklarının üzerine tonlarca bomba yağdırıldı. İnsanlar katledildi. İnsanlığın kolektif değer birikimi olan tarihi, kültürel eserler tahrip edildi. Yağmalandı. Ve emperyalist işgal ve sömürgecilik süreci başlatıldı.

Emperyalist saldırganlık ve sömürgeciliğin

Devamı 4. sayfada

Güney Kürdistan: ABD Sömürgeciliğiyle Ulusal Özgürlük Gelmez!

“Güney Kürdistan’ın elbette ayrı devlet kurma hakkını, biz Kuzey proletaryası ve komünistleri de en önde ve en kararlıca savunuyoruz. Yalnızca özerk ya da federe statü de değil bağımsız devlet kurma özgürlüğünü savunuyor ve diğer halklarla birlikte mücadele gelişirse bu özgürlüğünü emekçi halkların demokratik federasyonunu gerçekleştirmeye katılma biçiminde kullanmasını öneriyoruz”

[Orta sayfadan](#)

İÇİNDEKİLER

Denge'den.....	s.2
“İstikrarlı Devrimcilik” ve Tükenişin Yollar.....	s.12
Doğru Yoldayız Durmak Yok.....	s.17
Güney Kürdistan: ABD Sömürgeciliğiyle Ulusal Özgürlük Gelmez.....	s. 20
Kadrolaşma ve İdeolojik Dönüşüm Sorunları.....	s.27
Dönemeç.....	s.32
Mektuplar: - Herne Peş - Kim demiş “Dağlar Eğmiş Başını” Diye	

Şimdi Sıra Sizde

Denge Kürdistan'ın yeni bir sayısı ile karşınızdayız. DK'nin 3. sayısı ile okura "yeniden merhaba" dediğimiz tarihten bu yana bir yılı geride bırakıyoruz. Üç aylık periyotlarla yayınladığımız DK'nin yeni dönemde 5 sayısı çıktı. Kürdistan Parti Örgütü olarak DK'yi yeniden yayınlama kararı alırken, bir yandan yoldaşlarımızın ilk adımlarını attığı bir devrimci mirasa dayanıyor olmanın verdiği güç ve mutluluğu yaşarken diğer yandan DK'nin uzun süre yayınının kesintiye uğramasının pratik özeleştirisini verme sorumluluğunun bilincindeydik. Bu pratik özeleştirinin somutlanacağı en ayırt edici yanlardan biri DK'nin belirlenmiş periyodunda yayınlanması ve düşmanın saldırılarının bir kesinti oluşturmaya izin vermemektir. Yine pratik özeleştirinin somutlaşacağı diğer bir nokta DK'nin yazı işçiliğinin bir dönem Kürdistan Örgütü'nün doğrudan kendi olanaklarına dayanarak yerine getirilmesi yaklaşımıydı. Bu pratik özeleştirici tavrı ortaya konulmadan işin doğrusu okurun DK karşısındaki sorumluluklarını vurgu yapmak ve tekrar tekrar altını çizmeyi doğru bir tutum olarak benimsemedik. Ve her dikkatli okurun görebileceği gibi başyazı niteliğindeki ilk çıkardığımız DK'nin dışındaki sayılarımızdan doğrudan doğruya okura hitap eden ve sorumluluklarına vurgu yapan, eleştiren yazılar yayınlamadık. Bugün gelinen aşamada DK'nin çıkardığımız 5 sayısı ile ve her geçen gün gelişen içeriğiyle söz konusu pratik özeleştiriyi yerine getirdiğimiz inancındayız.

DK, Kürdistan yayını yapan Kürdistan proletaryasının bakış açısı ve diliyle yayını yapan partimizin tek yayınıdır. DK, Kürdistan parti örgütlerimizin, kadro ve devrimci militanlarımızın elinde "kollektif bir propaganda, ajitasyon ve örgütlenme" aracıdır. DK aynı zamanda Kürdistan'daki parti inşası ve kadro adaylarının ortaya çıkartılması ve şekillendirilmesinde özel ve özgün bir rolü de vardır. Hatta ilk aşamada Kürdistan'da parti önderliğinin inşasında, birikim ve niteliği yükseltmek, DK'nin yayını çizgisi içerisinde çok daha özel bir yer tutmuştur. DK çıkarılması, parti omurgasının ve kadrolarının yeteneklerinin harekete geçirilmesinde teşvik edici olmuş, bir bütün olarak Kürdistan Örgütümüzün, Kürdistan devrimini ve partiyi inşa görevlerinin sorunları üzerine yoğunlaşmalarını, bilgi ve

Bizde genç komünistler olarak dağların güneş ülkesinin heybetliliğini arttırmayı, analarımızın yüreklerinde ki bu inancı, bu kavga ateşini bütün halka yaymayı, bütün bu toprakları bu inançla sulamayı kendimize görev bildik.

Bunun için öncelikle kitleyle tanışmak, onlarla sohbet etmek gerekiyordu. Bizde vakit kaybetmeden kolları sıvadık. Artık insanlarla tanışıyor, tartışıyoruz. Sohbetin sonunda kendimizi tanıttığımızda (komünist gençler olarak) "siz bu topraklarda kendinizi hissettirmeye başladınız devam edin" diyorlardı. Bu kamçıliyordu bizi, daha çok kişi ile tanışma, çevreyi genişletme ihtiyacı doğuruyordu bizde.

Bu ihtiyacı gidermek için okul kantinlerine gidiyor öğrencilerle tanışıyoruz. Onların düşüncelerini dinliyoruz ve kendi düşüncelerimizi söylüyorduk. Haklı olduğumuzu söylüyorlardı. Komünist genç olduğumuzu öğrenince gülümsüyorlardı. Bir öğrenciyle sohbetimiz sırasında bize "çoğunluk olmak pek anlam ifade etmiyor, çalıştıktan sonra" diyor ve ekliyor "ben geldiğim şehirde komünist gençlikten biriyle konuşmuştum. bu anlattıklarını yapacağınıza nasıl inanıyorsunuz demiştim ona ama siz Kürdistan'a kadar ulaşmışsanız bu inancı burada da yaşatıyorsunuz biz neden inanmayalım" diyerek bir çay daha söyledi. Çaylarımızı yudumlayarak sohbetimize devam ettik.

Sendikalılarla tanışıyoruz. Onlarda bizi aynı sıcaklıkla karşıladı. Kürdistan'da sesimizin yükselmeye yankılanarak bu coğrafyayı sarmaya başladığını söylüyorlardı.

Böyle sözleri duydukça bizimde düşüncelerimiz netleşiyordu beynimizde. Neden işgal altındaki bu toprakların gerçek sahiplerinin, yani halkımızın olması için uyanışı sağlayamayalım, demeye başladık kendimize.

Irak'taki kirliliğe bir ananın sesi yükseliyordu televizyonlarda. Oğlu ölmüş ama oğlunu gömmüyordu. "Benim oğlumu bu kirlenen topraklara, işgal altındaki bu topraklara gömdürtmem! Ne zaman ki bu topraklar özgürleşir, temizlenir o zaman çocuğumu kendi ellerimle gömerim ve rahat uyurum!!" diye haykırıyordu.

Genç komünistler olarak Iraklı ananın, Irak için bu haykırışını bizde ülkemiz için bu topraklara yaymayı kendimize bir görev bilmeliyiz.

Çağrımız, genç komünistler özgür topraklar yaratmak için Kürdistan'da bir adım öne değil en öne!!!

Genç Bir Komünist

öğrenmek. Sohbetten çok etkilendikleri belliydi. Sürekli bize soru soruyorlardı. Bu toplantıların sürekli olmasını belirtiyorlardı. Sohbeta doyamamış olacaklar ki hemen ertesi gün tekrar toplanmamızı söylüyorlar. Ve gecenin geç saatlerinde evden ayrılıyor. Dışarıda dondurucu bir soğuk bizde ise kitlelere gitmenin verdiği bir bilinç sıcaklığı ve dilimde "kızıl güller açınca Kürdistan dağlarında.." marş.

Yapılan toplantıda gençlerin sosyalist devrimci bilinçlerinin ve kültürlerinin doğal olarak geri olması, kimi zaman ML önderleri (Marks, Engels, Lenin ve Stalin) bilinçsizce küçümsemeleri, ancak sosyalist siyasal bilinç ve bilimsel sosyalizm taşıdığında gençlerin öğrenme çabası ülkemde komünist bir partinin varlığının önemini ve aciliyetini daha iyi gösteriyordu.

Kitlelere sosyalist bilinç dışarıdan taşınır, bu bilinç kanallardan akar, bu kanallar ne kadar mevcutsa o oranda sosyalist bilinç gelişir. O zaman yoldaşlar kitlelere hücum. **Herne Peş!**

II

Kim Demiş "Dağlar Eğmiş Başını" Diye

Ülkemde yılarca süren kanlı savaş geride kan, gözyaşı acı bırakarak sınırlı kazanımlarla sonuçlandı. Bu süreçten sonra Kürdistan halkı hakkında çok yorulmuş, düşlerini bir kenara itmiş, bıkmış olmalıdırlar denildi. Artık göğü delen dağlara baktıklarında zaferin parıldayan ışığını görmüyorlar diye düşünülürdü belki.

Ama bunların hepsi birer yanılsamaydı. Bu halk için acı, gözyaşı zaferin umuduyla yer değiştirerek tatlı bir tebessüme bıraktı yerini. Analar evlatlarımızın kanı halen burada, bu topraklarda diyor. Analardan biri yeni yeni filizlenen çiçeği gösteriyor. İşte benim oğlum bu çiçeğe can veriyor, benim oğlum bu çiçeğin içinde, diyor. Benim oğlum bu çiçek diyor! Sonra başını göğe çeviriyor;

"İşte bak orda; şu göğü delen iki dağın arasından yükselen güneşi görüyor musun? Bak işte zafer orada. Benim oğlum onu zaptetmeye gitti. Ben yanında değildim. Ama şimdi oğlum bu çiçekte tekrar canlanacak, tekrar o ufuktaki güneşi zaptetmeye gidecek. Ama bu seferki gidişinde bende yanında olacağım" diyor ve haykırıyor.

"Bu kavga burada bitmez"

Çünkü inanç, umut hala yaşıyor.

deneylelerini çoğaltmalarını koştulamıştır. Kadroların pratik üretimlerini, kolektifle paylaşma ve merkezileşme görevi kadroları zihinsel üretime zorlamış ve bunun sonucu olarak da niteliğin gelişmesine hizmet etmiştir.

DK'nin bir örgütlenme aracı olarak değerlendirilmesinde perspektif ve politikalarının parti kitesinin bütününe mal edilmesinde ve devrimci öncü kitlelere taşınmasında esasen pratiğimizin dar kaldığını belirtmeliyiz. İlegal basım ve çoğaltma sorunları, çalışma alanlarında asgarisinden dağıtım ağlarının amaca uygun inşa edilememiş olması ve yaklaşımlar ve Denge'nin oynayabileceği kitle çalışmasında daha özel rolün anlaşılammaması dağıtım alanındaki sınırlılığı koştulamıran faktörler olarak karşımıza çıkıyor. Keza, bazı çalışma alanlarında ise, yer yer siyasi kararsızlığın bir ürünü olarak gizli devrimci çalışmaya mesafeli duruşlar da Denge'nin tüm parti çeper ve ilişkilerine, kitle hareketinin öncü, doğal önderlerine dağıtımda sınırlayıcı bir rol oynamaktadır. Tüm parti temel ve çeper örgütleri, kadro ve aktivistlerin DK'yi kolektif bir propagandist, ajitasyon ve ille de örgütlenme aracı olarak kullanma görüş açısının gereği olarak pratiklerinde ortaya çıkan hata ve eksikleri tespit etmelidir. Ortaya çıkan sorunları gidermeyi devrimci pratik faaliyetlerinin önceliklerinden biri olarak ele almalıdırlar. DK'nin dağıtımını yer yer özel kampanya biçiminde de yerine getirmeliyiz. DK dağıtım sayılarını her çalışma alanı mevcut dağıtım oranının birkaç kat üzerine çıkarma perspektifleriyle sorunu ele almalıdır. Yine, DK, okuma gruplarını çoğaltmalı, DK'yi elden verdiğimiz öncü işçi ve kitlelerin içeriği üzerine tartışmalar yürütmeliyiz.

DK'nin içeriğine ilişkin genelde yoldaşlarımızdan olumlu tepkiler alıyoruz. Yoldaşlarımızın bu tepkilerinden hiç kuşkusuz doğru bir yolda olduğumuz sonucuna varıyoruz. Ancak, DK'nin yeni hedefler yakalaması devrimci eleştirel okur kitesinin yaratılması ancak ve ancak okur sorununun bir görevi de küçük bile olsa devrimci eleştiriciliği yerine getirmesidir. DK'yi yazılarla, mektuplarla, bilgi notlarıyla vb. desteklemek, maddi olanaklarını çoğaltmak okur ve örgütçülerimizin önemli sorumlulukları arasındadır. DK okuru olmak aynı zamanda bir kimliktir. Sömürülen Kürt proletaryasının komünist öncüsünün bir parçası olmaktır.

Yoldaşlar, daha güçlü bir DK ve sınıf mücadelesinde DK'yi daha güçlü bir silah olarak kullanmak için görev başına!

cephesinde bunlar yaşanırken, ezilen, sömürülen emperyalist saldırganlığa karşı halklar cephesinde son derece değerli savaşım deneyleri sergilendi. Irak'a saldırı öncesi dünya çapında yaygın, kitlesel ve yer yer militan biçimlere bürünen emperyalist savaş karşıtı enternasyonal kitle eylemleri, saldırının başladığı 20 Mart tarihinden itibaren Irak halkının somutunda silahlı anayurt savunma direnişiyle yeni bir boyut kazandı.

İşgalci, sömürgeci emperyalist zalimlere karşı, Irak'ın Umm Kasr kasabasında başlayan halkın silahlı direnişi, Neceftten Nasıriye'ye, Basra'dan Kerbela'ya kadar Bağdat'ın tüm güneyini kapsadı. Şii Arap halkı, on yıllardır gerici-faşist Saddam-Baas diktatörlüğünden çektiği zulüm ve acılara rağmen, emperyalistlerin politik işbirlikçi oyunlarına gelmediler. Emperyalist zulme ve politik işbirlikçiliğe karşı mücadeleyi merkezde tutarak büyük bir onur ve kahramanlık tavrı sergilediler. Irak Şii halkı ve gönüllüler başta olmak üzere halkların sergilediği yiğitlik ve feda ruhuyla dopdolu kahramanca silahlı direniş savaşı, ülkemiz, Türkiye, Ortadoğu ve diğer dünya ezilenlerini, işçilerini ve emekçilerini, olumlu yönden derinden sarstı. Zalime karşı mücadele, birlik ve dayanışma bilinci güçlendi. Umudu ve özgüveni büyüttü. Emperyalizm gerçekliği icazetlerini almak ve işbirlikçilik yapılması için değil, savaşmak ve yenmek için var olduğu inancı halklarda güçlendi. Tüm dünya halklarını da yeni bir "Vietnam" ya da "Stalingrad"ın yaratılacağı umudu ve zafer inancı kesinleşmişken, halklar bu sefer burjuva Baas rejiminin ihanetiyle sarsıldılar. Antiemperyalist kitle hareketinde bir kez daha dikkatler öncülük sorununda düğümlendi. Devrimci ve komünistlerin önderliği olmadığı sürece, ezilen ve sömürülenlerin emperyalist işgalcilere ve işbirlikçilerine karşı savaşımalarında zaferin kesin güvencesi yoktur.

Irak'ta emperyalist saldırganlık yerini "işgale ve sömürgeciliğe" bıraktı. Emperyalizm, sosyalist kampın olmadığı, II. emperyalist paylaşım savaşı öncesinin sömürgecilik tipini, "ekonomik sömürünün, askeri işgalle birleştirildiği" sömürgecilik biçimini bugün Irak'ta uyguluyor. Emperyalist işgal altında, Irak nüfusunun çoğunluğunu oluşturan Şii halk, milyonların katıldığı gösterilerde "emperyalist işgale Hayır" sloganlarını yükselterek iradesini bir kez daha sergilediler. İşgalci

konuşuyordu. Ev halkının yoldaşa verdikleri değer oldukça belirgindi. Bunun nedeni ise yoldaşın kitleler karşısındaki duruşuydu. Bu duruşun ne kadar önemli olduğunu gördük. Kitlelerin söylediklerine verdikleri değer, kitlelerin saygınlığını kazandığı oranda değerlidir. Konu ile ilgili bizimde fikirlerimiz soruldu. Konuşmanın uzun olmaması ve aynı zamanda kavratmaya yönelik olmasına dikkat ediyorduk. Yaşanan sorunların veya tıkanıklığın ideolojik boyutuna değindik. Kitlenin konuşmamızdan etkilendiği belliydi. Ve bu bize güven veriyordu. Kafamızdaki var olan geri düşüncelerin, tezlerin pratikte ne kadar dogmatik olduğunu gördük.

Asıl gündem maddesine geçtik. Emperyalist savaş ve tecrit. Önce aramızdan toplantıyı yönetecek bir arkadaş seçtik. Orda bulunanlar komünist hevali tereddütsüzce hep birlikte önerdiler. Önce konu ile ilgili kısa bir açıklama yapıldı. Daha sonra toplantının nasıl olacağını (saat, konuşma süresi vb.) belirlendi.

Konuşmaya önce HADEP gençlik başkanı başladı. Yaptığı değerlendirmeler oldukça zayıf ve yüzeyselliğini işin doğrusu bizi biraz şaşırttı. Ondan daha farklı bir analiz yapmasını beklediğimizden olmalı. Daha sonra diğer gençler konuştu. Üslup, analiz genelde aynıydı. Tecridi, savaştan ayıran A. Öcalan'a uygulanan tecridin değerlendirmesini duygusal yaklaşımlarla ele alan bir tarz.

Orda bulunan genç kadınlarda fikirlerini belirttiler. İlk başta biraz çekingen davranmaları erkek egemenliğinin kadınlar tarafından kabullenişinin hala yıkılmadığını gösteriyordu. Kadın arkadaş kısa bir konuşma yaptı ama diğer konuşmacılardan daha farklı bir değerlendirmede bulundu. Değerlendirmesi ulusalcı yurtseverlerin neden daha ciddi eylemler yapmadığını, neden bedel ödemekten kaçtıklarını ve neden savaş ve tecride karşı daha radikal eylemliliklerin yapılmadığını soruyordu.

Herkesi dikkatle dinleyip sonuçlar çıkarmaya çalışıyorduk ve sıra bize gelmişti. Ağırıklık olarak emperyalizmin karakterine değindik. Çünkü çoğu hatta hepsi emperyalizmin ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Daha sonra ülkemiz, Türkiye ve Ortadoğu'da emperyalizmin bu topraklarda neler yaptıklarını ve neler yapmak istediklerini, tecridin nedenlerini, 19 Aralık katliamını, gelişen emperyalist savaş karşısından nasıl bir duruş sergilememiz gerektiğini, tecritin ancak ortak mücadele hattıyla kırılabileceğini belirttik. En son konuşan başka bir yoldaş ise genel bir değerlendirme yaptı. Zamanın nasıl geçtiğinin farkına varmamıştık, ama tam dört saat geçmişti.

Gündem maddelerini bitirmiştik. Daha sonra gençlerle sohbet etmek için sigara içme bahanesiyle mutfağa geçtik. Amacımız toplantıyı nasıl bulduklarını

Emperyalist savaşı, tecrit ve yurtsever halkımızın eylem hattının nasıl olması gerektiği.

Ve sıra pratikteydi. Saat 20.00 gibi evden çıkıyoruz. Gideceğimiz ev dağ yamacında ve bulunduğumuz yerden pek uzak sayılmaz. Ama hava koşulları bizi biraz yoracaktı. Evden çıkıp sokaklara inmiştik. Kar rüzgarın etkisiyle yüzümüze vuruyordu. Bir an kendimi dağlarda elinde kalaşnikofuyla özgürleşmiş gerilla olarak düşündüm. Sonrasında ise aklıma kızıl karıncalar geldi. Bir yanda yıllarca işgalcilere kan kusturan halkımızın yiğit insanları, bir yandan sosyalist bilinci kitlelere taşımaya çalışan komünistler. Evet ikisinde de kendimi buldum. İşgalcileri ülkemden kovmak ve kızıl bayrağı ülkemizin burçlarında dalgalandırmak.

Sokaktan çıktıktan sonra yamaca doğru tırmanıyoruz. Yamaçta müthiş bir manzara ve bembeyaz bir örtü. Doğanın bu güzelliğinden etkilenmemek mümkün değil. Ve bu güzelliğe kapılan yanımdaki yoldaş "bir gün kitap yazarsan bu günleri yazarsın" diyerek kardaki yürüyüşüne devam etti.

Eve varmıştık. Yoldaş evin kapısını açan gence dış lambayı söndürmesini söyler. İçeri girdiğimizde arkadaşlar bizi bekliyorlardı. Bu arkadaşlarla ilk defa karşılaşıyordum. İçeri girip oturduk. Yoldaş ile birlikte odanın cam tarafında oturduk. Camın önündeki dış lamba kapalıydı. Yoldaş evdeki gençlerden birine bu lambayı açık bırakmasını söyledi. Bulduğumuz yer bir şehit yakınının eviydi. Ve bu bize güven veriyordu. Odanın bir köşesinde şehit anası, iki genç kadın ve bir orta yaşlı kadın oturuyorlardı. Şehit anası ulusal dilimizle bizi sordu. Daha sonra evdeki diğer insanlar ile tanıştık. İçeride dört genç vardı. Bunlar HADEP içerisinde çalışan gençlerdi. Aralarında gençlik kolları başkanı da vardı. Tanışmalar bittikten sonra yavaş yavaş sohbet başladı. İlk konuşulan tespihin Kürt tarihindeki ne ve neyi sembol ettiği. Gündem dışı sohbet olmasına rağmen herkes sırasıyla fikir beyanında bulundu. Ortaya çıkan fikirler genelde bilimsellikten uzaktı. Daha sonra söz alan yoldaş, tespihin erkek egemenliğinin bir sembolü olduğunu belirtti. Daha sonra HADEP ve DEHAP'ın kitlelerle bağını ve bağın zayıflığının nedenlerini arkadaşlar tartışmaya başladı. Bu tartışmanın içeriği oldukça dar ve sadece bireylerin tartışıldığı bir çerçevede yapılıyordu. Bu da onları genelden koparıyordu. Tartışmayı dinliyor, kendilerini ve durumlarını anlamaya çalışıyor, fikirlerimizi açıklamayı en sona bırakmayı tercih ediyorduk.

Konularla ilgili gençleri yakından tanıyan ve gençlerin büyük bir güven duydukları komünist heval ise ihtiyaç duyduğu anlarda söz alıp

emperyalist askeri kuvvetlere karşı Iraklı silahlı direnişçiler tarafından pusular kuruluyor, bombalı eylemler sürüyor. Radikal politik islami örgütlerin bombalı feda eylemleri, ABD emperyalizminin kâbusu olmaya devam ediyor Süreç kaçınılmaz olarak, emperyalist işgale ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin gelişimi yönünde ilerleyecektir.

II

Tarihsel kavga günleriyle dolu bir Mart-Mayıs baharını daha geride bıraktık. Emperyalist savaşa ve işgale karşı mücadele, faşist sömürgeciliğin "tecrit" politikasına ve uygulamalarına ve "yeni iş yasa tasarısı" saldırısına karşı mücadele geleneksel kavga gündemleriyle buluşturulan güncel politik sorunlar oldu.

8 Mart'ta ülkemizde yaygın, kitlesel ve canlı bir mücadele tablosu ortaya çıktı. İşçi, emekçi ve genç kadınların bağrında taşıdıkları demokratik devrimci potansiyele bir kez daha dikkatlerin çevrilmesini sağladı.

16 Mart Halepçe katliamı anması, ilk kez, yaygın etkinliklere konu oldu.

21 Mart Newroz'un, bir gün önce başlayan emperyalist saldırıya karşı mücadeleyle politik ve eylemsel bağı yeterince kurulamadığı için gündem oluşturma, yanı zayıf kaldı. Newroz mitingleriyle halkımız ulusal varlığını, bir kez daha sömürgeci burjuvazi ve emperyalizme dayatmıştır. Keza, halkımızın saflarında devrimci dinamiklerin canlılığını koruduğunun işaretleri de yer yer kendisini göstermiştir. Mitinglerde halkımızın, "tecrit"e karşı yükselttiği sloganlar, devrimci ulusal şiarlara katılım, KADEK'in imha tehlikesine karşı silahlı güçlerini sahiplenici vb. tavırlarında görmek mümkündür.

Bu yılki Newroz, ulusal yurtsever kitlede farklılaşma eğiliminin de ipuçlarını daha belirgin yansıtmıştır. İşçi, emekçi ulusal militan yurtseverliği ile Kürt burjuva uzlaşıcı, işbirlikçi eğilimleri bir çatı altında yürütmenin olanakları çok daha zorlaşmaktadır. Bugün için özellikle DEHAP duruşunda ve yöneliminde somutlaşan Kürt burjuva sınıfın politik temsilcisi yönündeki sistematik yürüyüşü, işçi-emekçi yurtsever kitlede eleştirilere, tepkilere ve yer yer kopuşlara yol açmaktadır.

2003 1 Mayıs'ı, ulusal reformcu darlık ile sendika ağalarının "enkazı" altında kaldı. Bingöl'de yaşanan depremi gerekçe göstererek, mitingler birçok yerde iptal edildi, eylemlerin gerçekleştirildiği alanlarda ise kitle

seferberliğine yönelmediler. Bu tavırların, 1 Mayıs'ı sınıf mücadelesinde oldukça önemli bir "kavga günü" olarak değil de, bir "barışma ve kutlama" günü olarak ele alan burjuva anlayışla doğrudan bağı vardır. Halbuki, 1 Mayıs mitingleri, Bingöl depremiyle halkımızın katliama uğraması ve fiziki yıkıma karşı, sömürgeciliğin teşhiri yolundan egemenler üzerinde bir baskı oluşturulup, olanakların seferberliği için uyarıcı bir etki ortaya konulabilirdi. Keza, işçi-emekçiler arasındaki somut dayanışma ve yardımlaşmanın da bir kaldırıcı haline getirile bilinirdi.

Depremın yıkıcı etkilerini ve derin acısını yaşayan, sömürgeciliğin öldürücü gerçeğini bu sefer bir doğa olayı üzerinden yaşayan Bingöl halkımız, sömürgeciliğin valiliğine yürüyerek ve faşist kolluk kuvvetleriyle yiğitçe bir çatışmaya girerek kavganın yolunu göstermiştir.

Mitinglerin iptal edilmesi ya da deprem nedeniyle eylemlere katılmayan Türk-İş'in sendika şubeleri ve DEHAP'ın 1 Mayıs öncesi gözle görülür bir çalışma içinde olmayışları durumlarını değerlendirmede yeterince fikir vericidir.

Mitingin yapıldığı Antep, Malatya illerinde genel kitle katılımları düşük oldu. Gerek mitinglerin gerçekleştiği Malatya ve Antep'te partimizin eyleme nitelik ve nicelik katkısı gerekse de Amed, Van, Urfa vb. kentlerde 1 Mayıs'ın adeta sahipsiz kalması, bu alanda partimize düşen görevi, sorumluluğunu göstermektedir. Partimizin gelişimi 1 Mayıs'ı sınıf savaşımının şanlı tarihine yaraşır bir kavga gününe kavuşturmanın da güvencesi olacaktır.

III

Geride bıraktığımız sürecin en önemli siyasi gelişmelerinden bir diğeri ise, kölelik yasası olarak da adlandırılan 1475 sayılı Yeni İş Yasa tasarısının sermayenin parlamento ahırından geçerek yasallaşması oldu. Sınırsız, kuralsız bir iş gücü sömürsünün koşullarını yasallaştıran ve genişleten, işçi sınıfının ve emekçi memurların on yılların mücadelesiyle kazanılmış hakların tasfiyesi anlamına gelen yeni durum yasa düzeyine çıkarılmış oldu.

Özelleştirme saldırıları hız kazandı. Tekel, enerji, ulaşım vb. üretim ve hizmet sektörlerinde güncelleştirilen özelleştirme saldırısı, yalnızca

MEKTUPLAR....MEKTUPLAR....MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...

I Herne Peş!

Kitle çaişması ya da komünistlerin kitleler ile olan bağının zayıflığı, yetersizliği son aylarda sürekli gündemde olan, tartışılan ve komünistlerin deneyimlerini dergi, gazete gibi araçlarla kitlelerin öncü gücü olma iddiasında olan partimizin sempatizan, taraftar ve üyeleriyle paylaştığı bir dönem geride kaldı. Kimileri seçim döneminde buldukları alanlardaki deneyimlerini, kimileri seçim bölgesinde bulunmayışından hiç dem vurmuyarak partinin ancak kitlelerle bağı oranında yaşam bulacağı ve önder parti olma yolunun da buradan geçeceği çağrısını bir bütünlük içinde kavrayarak, bulunduğu bölgede kitle çalışması yürüttü. Ve biz ulusal mücadelenin baskın olduğu çalışmayı var olan sınırlı güçlerimiz ile yürütmek zorunda olduğumuzu biliyorduk. Bu sınırlılığımız bizi Türkiye ve Kürdistan'da esen havadan etkilenmemizi sınırlandırmadı. Bizlerde bulduğumuz alanlarda devrime, partiye olan inancımızla yaşanan deneyimlerden öğrenmek, kendi yerellerimizden bu deneyimler ışığında kitle çalışması yürütme zorunluluğunu daha iyi anlayarak bunu süreklileştirmek yolunda bazı adımlar attık.

Deneyimler pratik sonucunda ortaya çıkar ve her deneyim pratikleştiği oranda bilimselleşir. Deneyimlerden öğrenmeyenler, pratikten sonuçlar çıkaramayacağı gibi sürekli hata yapmaya mahkûmdurlar. Bizlerde yoldaşların deneyimlerinden sonuçlar çıkararak kitlelere gitmenin araçlarını yaratmaya başladık. Önceleri sürekli araç sıkıntısından şikayetçi olurduk. Fakat pratik bize bu şikayetlerin yersiz olduğunu gösterdi. Yaşamın her anı her alanın araçlarla çevrili olduğunu gördük. Bunlardan bir tanesi de doğal ev toplantıları.

Ülkemizin kışları sert geçer, bu yıl ise daha sert geçti. Bir yoldaşın evindeyiz. Dışarıda 20-30 cm kar ve dondurucu bir hava. Misafir olduğumuz ev ise oldukça sıcak, tıpkı yılların yüreklerinden devrim ateşini koparamadığı, soğutamadığı ev halkı gibi. Yoldaşlardan biri bir ev toplantısı örgütler. Heyecanla ön hazırlıklar için düşünmeye başlıyoruz. Hangi kimlikle toplantıya katılmalıyız ve toplantının konusu ne olmalı? Toplantıya hazırlıklı gitmek için katılacak olan kişileri tek tek değerlendiriyoruz. Değerlendirmeler sonucunda toplantıdaki tarzımızı netleştiriyoruz. Toplantıya katılacak olanların hepsi ulusalcı yurtseverler. Bulduğumuz yer ulusalcı yurtseverlerin güçlü olduğu bölgelerden biri. Tüm değerlendirmeleri yaptıktan sonra konuları belirliyoruz.

ediyorlar. KADEK gerillalarına karşı da TC'nin ve emperyalizmin "ya teslimiyet ya da imha" saldırısı devam ediyor. Aynı zamanda bu süreç KADEK açısından bir ölüm kalım süreci olacaktır. Ya politik tasfiyeci süreç HPG güçlerinin silahsızlandırılmasıyla politik teslimiyet yönünde ilerleyecek ya da ABD emperyalizminin oluşturmaya çalıştığı işgalci sömürgeci politikalara karşı savaşılacak.

KADEK, ABD emperyalizmi konusunda halk içerisinde yarattığı yanılsamalı beklentilerle ve Güney Kürdistan'da PÇDK'nin silahlı kuvvetlerini silahsızlandırma, emperyalizm uzlaşıcılığı ve bu tavrıyla aynı zamanda halk içerisinde kendisine karşı oluşan güvensizliklerin derinleşmesine yol açmakta, KDP-YNK ve Kürt burjuva işbirlikçisi eğilimi güçlendirmektedir. Ve diğer yandan emperyalizme ve sömürgeci rejime karşı büyük bir kin ve öfke duyan, yoğun bir sömürü, işsizlik ve yoksulluk koşullarında yaşayan, uzlaşıcı reformist politiklardan hoşnutsuzluk duyan halkımız kendiliğinden hareketler şeklinde olsa da iradesini ortaya koyacaktır. Bingöl'deki devrimci isyan ve Van'daki sokak infazı sonrası valiliğe yürüyen halk devrimci dinamiklerin canlılığını gösteren öncü kıvılcımlardır. Halkımız, öncüsünü arama girişimlerini bu dönemde çoğaltacak ve öncüsünü de en hızlı bu çelişki ortamında bulacaktır. Tarihsel bir direngenliği olan halkımız, feda ruhunu gösteren, kendisini içinde hissettiği bir partiye yüzünü dönecektir. Bu zorlu ve sancılı olacaktır ama sonunda gerçekleşecektir. Partimizin devrimci önderlik iddiasını kararlılıkla ve daha da büyüterek sürdüreceğinden kuşku yoktur. PKK halkımızla birleşmek ve ulusal devrimsel bir gelişmeyi açığa çıkarmak için 4-5 yılı aşan bir süre devrimci eylem hattında asıl olarak ısrar ve kararlılığını ortaya koymuştur. Öncünün ısrar ve kararlılığını gören halk sıçramalı şekilde PKK'nin saflarında yer almaya başladı. Komünist Partinin birkaç yılı istikrarlı, cüretli bir politik çalışmasının da karşılığını bulacağından şüphe yoktur.

Herne Peş!

işçi sınıfına dönük bir saldırı özelliği taşıyor. Kır tütün üreticisi ve proletaryasının da yaşam koşullarını derinden etkiliyor. İşsizlik, yoksulluk, sefalet ve örgütsüzlük işçi ve emekçilerin yaşamında mutlak gerçek haline getiriliyor.

İşbirlikçi tekelci sermayenin ve sömürgeci rejimin bu saldırıları işçi ve emekçilerin saflarında direnişlerin de gelişmesini sağlıyor. Amed'de Tekel işçileri ardışık eylemler gerçekleştiriyor, halkımızın işçi eylemlerine ilgisi gelişmeye başlıyor. Adıyaman tütün üreticileri platformlar biçiminde örgütleniyor, çeşitli eylem biçimlerine başvuruyorlar. Malatya Tekel fabrikası ve Batman petrol işçileri arasında hoşnutsuzluk büyüyor, saldırıyı püskürtme bilinci ve eylemsel arayışı mayalanıyor. Karayolları, Köy Hizmetleri Bölge Müdürlüklerinin kapatılması sonrasındaki tepkiler canlılığını korumaya devam ediyor.

IV

Yükseköğrenim gençliği arasında, demokratik ve akademik alanda mücadele gelişme kaydetti, gençliğin örgütlenmesinde sınırlı da olsa yeni mevziler mücadeleye kazandırıldı.

Ortaöğretim gençliği, patlayıcı öğelerin biriktiği önemli merkezler olarak devrimci öncüsüyle buluşturulmayı bekliyor.

Gelişmelerin Yönü ve Görevlerimiz

Yukarıdaki siyasi gelişmeleri ortaya koyduktan sonra, emperyalist işgal koşullarında KADEK'in saflarında ortaya çıkan tehlikeli durumun verileri üzerinde yoğunlaşarak yazımıza devam edelim.

Emperyalist savaş ve işgale karşı Türkiye ve Kürdistan halklarından yükselen eylemliliklerin baskı gücü başta olmak üzere, emperyalist devletlerin kamplaşması, BM gibi emperyalist saldırganlığı meşrulaştırma kurumlarının devre dışı kalması vb. gelişmelerin Türk parlamentosuna yansımaları "2. tezkere"nin reddine yol açtı. Bu durum, Türk burjuva devleti ve ABD arasındaki anlaşmanın planlandığı gibi yürümesini engelledi. Güney Kürdistan'dan yüzbinlerin TC'nin işgaline karşı eylemler örgütlemesi, ABD işbirlikçisi KDP ve YNK'nin ciddi kaygıları vb. de TC ordusunun Güney Kürdistan işgaline ve KADEK'i imha planlarını boşa çıkardı.

KADEK'in, ABD emperyalizminin Irak ve Ortadoğu üzerine planladığı

sömürgeci ve köleleştirici işgal planları karşısında çizdiği politik zikzakları, geçen sayımızda ortaya koyup, eleştirmiştik. Keza, ABD-TC anlaşma planının bir gereği olarak "KADEK'i imha politikası"na karşı, KADEK'in "direnme ve savunma savaşı"yla karşılık verme kararı ve tavrını önemli görmüş, birleşik mücadelenin önemine vurgu yapıp, parti örgütlerimiz ve sorumlu kadrolarımıza Denge'nin sayfalarından da çağrılarda bulunmuştuk.

ABD'nin yeni dönemdeki "işgal ve himayeci sömürgecilik" koşullarında, KADEK saflarında yeniden ABD işgaline ve himayeci sömürgeciliğini kutsayan açıklamalar yükselmeye başladı. ABD'nin "politik teslimiyetçi" dayatmalarına, KADEK "uzlaşma, diyalog ve işbirliği" çağrılarıyla yanıt veriyor. KADEK, Güney Kürdistan'daki PÇDK'nin silahlı güçlerini silahsızlandırarak, ABD hegemonyasına boyun eğmenin en önemli pratik tutumlarından birini sergiliyor. Dün ABD-TC gizli anlaşması nedeniyle önde olan "askeri imha" tehlikesinin yerini bugün "politik teslimiyet" tehlikesi aldı. ABD emperyalizmi, "fiziki imha" sopası altında "politik teslimiyeti" dayatıyor.

Sömürgeci faşist rejim, İmralı savunması sürecinde formüle edilen ve ulusal devrimin politik reformculukla değiştirilmesinin en alt politik taleplerini oluşturan "üç reform" temelinde bir düzenlemeye gidebilir mi? Pek olanaklı görülüyor. Güney'de ABD himayeci sömürgeciliği altında bile olsa bir federasyon, TC'nin korkularını büyütmektedir. Geleneksel sömürgeci-faşist politikası güncel kaygılarla birleşerek, rejimin toplumsal tabanını genişletmek amacıyla dahi olsa, kayda değer burjuva reformcu tavizler vermekten kaçınıyor. Onun içindir ki, soruna yaklaşımında "yeni pişmanlık yasalarını" çıkarma faşist kararlarının ötesine geçmiyor.

Peki, KADEK, Güney'de ABD, KDP ve YNK işbirlikçiliğinin imha saldırılarına karşı savaşıma kararlılığı ya da eski çizgisinde kalarak silahlı güçlerini yeni dönemde konumlandırabileceği cephe gerisini inşa edebilir mi? Tüm gelişmeler, KADEK'in "ideolojik teslimiyet ve politik tasfiyecilik" zemininde kalarak silahlı güçlerini koruma olanaklarının çok ciddi olarak daraldığını göstermektedir. KADEK'in politik teslimiyet ve ABD işbirlikçiliği yönünde ilerlemesi, KADEK'in saflarında yer alan antiemperyalist militan dinamiklerin kopuşunu gündemleştirebilir. Bunu

sağlanamaması, seçim sonuçlarının istenen gibi olmaması, muhalif seslerin bastırılması, sokak eylemlerinde yöneticilerin kaçması ve kitlenin yalnız bırakılması, devletin özelde gençliğe dönük çürütme ve yozlaştırma taktiğine karşı hiçbir karşı pratik adımın atılmaması, özelde HADEP'e tepkileri çoğaltmaktadır. HADEP ve KADEK'in ideolojik bakımdan ayrı yapılar olduğuna inanan halkımız umudu, KADEK'te aramakta, HADEP'e güveni kalmamaktadır. Bu durum aslında halkımızın illegal parti yapısına güvenmesinin sonucudur. Zaferin ancak illegal ve silahlı parti yapısına güvenmesinin sonucudur. Bu aslında halkımızın bağımsız bir Kürdistan hayalinden vazgeçmediğinin bir göstergesi olarak yorumlanabilir.

Peki neden bu politik istikrarsızlığa karşı duruş sergilenmiyor? Bunun çok kolay olmadığını görmek gerekiyor. Birincisi A. Öcalan'a duygusal bağımlılığın kendisi diriliğini koruyor. Öcalan'ın esir olması halkımız üzerinde bir baskılanma yaratmakta. İkincisi, yıllardır süren savaşın bir yorgunluğu var. Üçüncüsü, yıllardır süren ulusal kurtuluş mücadelesinden sonuç alınamaması bir güvensizlik yaratmıştır. Özellikle de ulusalcıların son yıllarda girdikleri süreç bu durumu daha da körüklemiştir. Ayrıca bir korku atmosferi de oluşturulmuştur. Dördüncüsü '99'dan bu yana halkımızı da politikleşmede gerilemenin yaşanması, politika yapmada duyarsızlığın oluşturulması ve sorgulama güçlerinin ulusalcı yurtseverler tarafından ellerinden alınması. Beşincisi olarak Türkiye cephesinden mücadele köprülerinin örülememesi ve halkımızın yalnız bırakılması. Altıncı olarak devletin ideolojik saldırısının etkileri ve bunun sonucunda ortaya çıkan yabancılaşma, yozlaşma ve çürüme.

Bu üç yıllık süreç bu şekilde geride bırakıldı. Şimdi tüm Ortadoğu halklarının ve özelde de halkımızın kaderini önemli oranda etkileyecek bir emperyalist saldırıdan sonra, emperyalist işgal dönemi yaşanıyor. Emperyalist haydutların petrol kavgası yüzünden bu topraklar daha şimdiden Filistin halkının yanında, Irak halklarının kanlarıyla sulandı. Ve emperyalist kan emiciler ve işbirlikçileri yeni kan dökücüler için Ortadoğu coğrafyası üzerine akbabalar misali dolanmaya devam

Dönemeç

Ulusalçı yurtsever hareketin, bağımsız Kürdistan stratejisinden vazgeçmesiyle birlikte ülkemizde de değişimler meydana gelmiştir. Özellikle ulusalçı yurtseverlerin kendi ileri bölükleri içerisinde yaşanan tartışma süreci, demokratik cumhuriyet formülasyonunun yapılması, PKK'nin tasfiye edilerek KADEK'leşmesiyle noktalanmıştır. KADEK'in iktidar hedefinden uzak olan bir politik rota çizmesi ve halkımızın kendi haline bırakılması bu sürecin önemli notları arasındadır. Ulusalçı yurtseverlerin politik istikrarsızlığı ve devletin asimilasyoncu politikaları ile birlikte halkımızdan politik istemlere karşı yabancılaşmayı mayalamıştır. Özellikle '99'dan sonra devletin ideolojik saldırısı karşısında şaşkınlığa düşen halkımızın yüzü kapitalizmin yozlaşmış kültürüne ve feodal ilişkilerin güçlendirilmesine döndürülmüştür. Aşiret bağlarının etki aracı olarak kullanılması ve din olgusunun yeniden hortlatılmaya çalışılmasıyla devrimci mücadele çizgisi dışlanmaya çalışılmaktadır. Bir taraftan da açlık, yoksulluk, işsizlik halkımızı daha fazla bunalıma sürüklemektedir. 2000 yılı itibariyle intiharların artması, özellikle Diyarbakır, Batman ve Van'da bu durumun çokluğu, intihar edenlerin ise büyük bir kısmının işsiz erkekler ve dört duvar arasına sıkışan kadınlar olması dikkat çekicidir. Yine özellikle bu illerde bıçaklı, sopalı komşu kavgalarının olması ve cinnetlerin çoğalması, güvensizlik tohumlarının çoğalması halkımızın her yönden girdiği bunalımın ve düşkünleşmiş kişiliğin göstergeleridir.

Birbirine güven ilişkilerinin zedelendiği bu üç yıllık sürecin sonunda, ulusalçı yurtseverlerin tutarsız politikalarına karşı hoşnutsuzluklar giderek açığa çıkmaktadır. Barış talebinin tek taraflı kalması, anadil kampanyasının sonuçlarının yetersiz ve uygulanamamış olması, OHAL'in kaldırılmasının bir aldatmaca olmasının açığa çıkması (zaten halkımızın kendisi bu koşullarda olağan durumu göreceğine inanmıyordu) köylere dönüşün

koşullayan güçlü tarihi ulusal gelenekler, siyasi konjonktür, halk desteği mevcuttur. Ve kopuşan silahlı güçler ilk anda "fiziki imha" saldırılarını asil olarak boşa çıkarmayı başarır, ideolojik teslimiyet, politik tasfiyecilikle ideolojik-politik olarak devrimci temelde hesaplaşabilirse, orta vade de güçlü bir hareket düzeyini yakalamalarının olanakları olacaktır.

Partimiz, ABD işgali ve sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi kesintisiz sürdürme temel hedefini, KADEK'in saflarında yükselen ABD işgalciliğini meşrulaştıran politikalarını teşhirle birleştirerek, "politik teslimiyet" dayatmalarına karşı direnen ulusal yurtsever güçlerin yanında olacaktır. Keza, partimiz ulusal demokratik ve devrimci mücadelenin sosyalist öncü ve önderi iddiasını büyütme ve geliştirmeye her zamankinden daha büyük bir önem verecektir. Partimiz, dolaysız biçimde ulusal özgürlük mücadelesinin de temsilcisi iddiasındadır. Önümüzdeki süreç, partimizin bu iddiası ve yönelimlerini, kitlelerin arayışlarıyla buluşturarak anlamlı bir düzeye kavuşabileceği tespiti, yakın dönem perspektiflerimiz içinde olacaktır.

Ulusal demokratik mücadele alanında "OHAL makinesinin dağıtılması ve uygulamalarına son verilmesi", "Köye koşulsuz geri dönüş ve zararların tazmini", "Koruculuğun lağvedilmesi", "tecride son", "F tipi tecride son, yeraltı tabutluklarına izin vermeyeceğiz", "politik tutsaklara özgürlük", "baraj yapımlarının durdurulması", "altyapı hizmetleri için bütçe ödeneklerinin yükseltilmesi", "Kürtçeye özgürlük" vb. yükselteceğimiz politik talepler olacaktır. Bu talepler üzerine etkili bir siyasal kitle çalışması ve eylem hattı "Kurdistan-a Azad", "İşçi Emekçi Sovyet Cumhuriyet Birliği", "Devrimci Demokratik Ortadoğu Federasyonu" yönündeki propaganda sloganlarıyla ve çağrılarıyla birleştirilecektir.

Antiempyalist kitle hareketi mücadelesinin sürekliliği ve devrimcileşmesinin bir gereği olduğu gibi emperyalist işgal ve sömürgeciliğe karşı mücadele görevlerinin ağırlaşması bu alanda sistematik siyasi teşhir faaliyetini sürdürmeyi gerekli kılar. Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı özgürlük ve sosyalizm kavgasını güçlendirmek, Irak ve Filistin halkı başta olmak üzere enternasyonalist dayanışmayı yükseltmek temel bir devrimci görev olarak gündemimizdeki yerini alacaktır. "İşgalci ABD ve TC Güney Kürdistan'dan Defol!", "Yaşasın Ortadoğu Halklarının Emperyalist İşgale ve Sömürgeciliğe Karşı Antiempyalist Devrimci Savaşımı!", "Ortadoğu

Bizimle Özgürleşecek!", "Emperyalist üsler kapatılsın!" vb. kitle hareketine yol gösteren sloganlarımız olacaktır.

1475 sayılı kölelik yasasına ve uygulamalarına karşı mücadeleyi sürekli gündemlerimizden biri olarak ele almalıyız. Özelleştirmeye konu olan işkolu ve fabrikalar üzerinde dikkat yoğunlaşması sağlamalıyız. Tekel fabrikalarının özelleştirildiği mücadele merkezlerinde, tütün üretici ve işçileriyle ortak örgütlenme ve pratiği geliştirme politikası gütmeliyiz. Partimizin 3. Kongresinin özelleştirme saldırısına karşı görevlerimize dikkat çeken şu tespitleri hiçbir açıklama ihtiyacı gerektirmeyecek somutluktaadır.

" Özelleştirme saldırısı karşısında (keza, yeni kölelik yasa tasarısına karşı da-DK) **somut hazırlık planları ve mücadele hem saldırıyı geri püskürtmenin güvencesi, hem de işçi sınıfı içinde parti çalışmasını ve sınıf savaşımını geliştirmenin önemli bir aracıdır.**

Özelleştirmenin sonuçlarına karşı mücadele ile yetinilemez. Yürütülecek mücadelenin bir diğer boyutu da oportünizme ve reformizme karşı mücadeledir. Bu kapsamda EP, İP, Cumhuriyet gazetesi ve bunun gibi çevrelerin sınıf işbirliği çizgisine karşı mücadele özel bir öneme sahiptir" 3. Kongremizin de dikkat çektiği gibi özelleştirme karşıtı yapılan mitinglerde "vatan savunmasına" vb. sloganların yükseltilmesi, Türk bayraklarının taşınmasının özel tarzda örgütlenmesi ve diğer siyasi parti ve örgütlerin bayraklarıyla katılmalarının engellenmesi, TC marşının okunması vb. gibi şoven pratikler kongremizin işaret ettiği gibi özelleştirmeye karşı mücadeleyi "sınıfsal işbirlikçiliğe", "oportünizme ve reformizme" karşı ideolojik politik mücadeleyle birleştirmemizin önemini gösteriyor. Kürdistan'ın içlerinde bu tür şoven etkiler zayıf olsa bile sınır şeridinde söz konusu durum özel bir mücadele konusu olacaktır. 3. Kongre Belgelerinden alıntıya devam edelim.

"Özelleştirmeye karşı kazanılmış hakları korumak ve işletmelerin peşkeş çekilmesini engellemek, işten çıkarmaların önüne geçmek için;

- 1) **"Özelleştirme terörüne karşı işyerlerimizi savunalım" şiarını,**
- 2) **"İşçilerin üretimi denetleme" talebini ileri sürmeliyiz. Kriz**

etmek istiyor. Düşmanın bu taktiği dosdoğru öncüyü hedeflemektedir. Bizde aynı zamanda kitlelere devrimci bilinç, kültür ve sanatı taşıyarak aynı zamanda öncünün beslendiği zemini olumlu yönde etkileyebiliriz. Bu durum dolaysız biçimde öncünün saflarını da devrimci yönde etkileyecektir.

İşçi gençlik başta olmak üzere varoşlardaki gençliği örgütlerken göz önünde bulundurmamız gereken bazı yanları sıralarsak;

- Sömürgeci faşist diktatörlüğün terör yöntemleriyle kitleleri sindirmesi ve sağladığı psikolojik üstünlük,
- Aile içinde feodal, burjuva ideolojik etkiler ve gençler üzerinde uygulanan baskı,
- Sömürgeciliğin ajan, devşirme, cinsel çürüme, eroin, mafya vb. biçimde kendini gösteren düşkünleştirme saldırılarının etkili olması,

Ülkemiz kadınının mücadeleye katılımı ve devrimcileşmesi önemli bir olumluluğu ifade etmektedir. Ulusal devrimci mücadele, kapitalizmin gelişmesi ve okullaşma oranının yükselmesi, kadını köleleştirici ev ortamından sokağa ve üretime çekti. Mücadeleyle ve yakaladığı bu olumlu düzeyi sürdürme kararlığı daha yüksek oluyor. Bunda toplumsal idealler ve siyasi kararlılık yanında, döneceği eski ortamın sınırsız bir kölelik koşulları barındırıyor olmasının da özel bir payı vardır. Kolektifin deneyleri de genç kadınlar arasında komünist faaliyetin özel tarzda örgütlenmesinin önemini yeterince göstermektedir. Kadın yoldaşların inisiyatifini ve özgüvenini geliştirecek bir mücadele tarzını inşa etmek bu alanda dikkat edeceğimiz en ayırt edici özgünlüğü oluşturmaktadır.

Partimizin, kitlelerle birleşmesi ve kadrolaşma düzeyinin yükseltilmesinde dikkat merkezine yerleştirilmesi gereken diğer önemli bir yan, devletin psikolojik üstünlüğünün geriletilmesidir. Politika yapma üstünlüğü, bedel ödeme ve ödetme çizgisinin geliştirilmesi, moral hareketlerinin örgütlenmesi vb. bu noktada özenle geliştirmemiz gereken yanlardır.

Yazımızı bir bilgi ve son bir vurguyla noktalayalım. PKK'de savaşan gerilla kadınların yarısından fazlası gerillaya katılma kararlarından "bir yakınının ya da bir sevdiği arkadaşının şehit, tutsak düşmüş olmasını" çok önemli bir yer tuttuğunu belirtirler.

Evet bu topraklar, "celladı yatağından uyandıran" ve "tanrım, bu ne zor bilmece, ben öldürdükçe çoğalıyor adamlar" dedirten bir halkın toprakları....

değil ise, yozlaşmaya açık olur. Parti çizgisine hakim ve politik önderlik gücü gelişkin örgüt ve kadrolar yönetiminde, bilinç düzeyi geri, sömürgeciliğe büyük bir öfke ve kin duyan kitlelerin ve bireylerin eylemleri soylu hedefler doğrultusunda değerlendirilebilir. Sağlam örgüt ve kadrolara sahipsek, düzenle çatışma eğilimi taşıyan ve partiye yönelen kitleyi olumlu yönlerine dayanarak hem savaştırabilir hem de zaaf ve eksiklerini gidermede devrimci dönüştürme rolümüzü oynarız.

Zaman zaman şu türden durumlarla yüz yüze kalabiliyoruz: mitinglerde faşist kolluk kuvvetlerine karşı militan bir tutum takınıyorsa, bir kaç genci örgütleyerek çeşitli "cezalandırma" eylemlerinde görev alıyorsa devrimciliğini tamamlamış olarak gören aktivistlerle karşılaşırız. Yine, yıllardır parti çeperinde yer alan ancak, MPYO'nun dışında diğer parti yayınlarını adlarını dahi bilmeyen durumlarla yüz yüze kalıyoruz. Kitleler nezdinde gözü kara devrimci olarak bilinen bir parti aktivisti MPYO dağıtım sırasında gazete almak istemeyen bir kişiyi dövüyor ve bunu devrimci amaçlarının bir gereği olarak düşünebiliyor. Yine benzer şekillenme ve koşulların ürünü olarak, "bana git karakol tara talimatı ver ama kitap oku deme" denebiliyor. Yine parti çizgisinden bihaber olmanın diğer bir örneği olarak, bir aktivistin başka devrimci çevrelerle polemikte "biz silahlı mücadeleyi savunmuyoruz" tavırları sergilenebiliyor. Durum böyle olunca, parti komite ve kadrolarının denetiminin zayıfladığı koşullarda yozlaşma, "çeteleşme" vb. pratikler kaçınılmaz oluyor. Parti çeperi ve diğer devrimci kitle ilişkilerinde ciddi güven kaybı geliyor. Düşmanla yüz yüze gelişi, an'lık olmaktan çıkıp, günleri bulan gözaltılı işkencelere büründüğünde ya da zindana düştüğünde çözülme ve boyun eğiş kaçınılmaz hale geliyor. Dışarı çıkar çıkmaz devrimci örgütlenmelerden ve eylemlerden kaçıyor.

Tüm bu olgular, bilinçli devrimcilik düzeyini yükseltmenin istikrarlı-etkili ajitasyon-propaganda faaliyetini süreklileştirmenin, parti aktivistlerinde ve çeperinde ideolojik dönüştürme çalışmasını yoğunlaştırmanın ve parti komite ve kadrolarının denetim ve ideolojik-politik yönlendiriciliğinin güçlendirmesinin önemini ortaya koyar. Keza, öncünün hareket ettiği siyasal, kültürel ortamı değiştirme çabası da önemli bir devrimci görevdir. Düşman, toplumsal çürütmeyle, devrimci bilinci ve değerlerini yok

koşulları altında bu talepler devrimci bir rol oynar.

Emperyalist küreselleşme saldırıları, neoliberal politikalar ve IMF programlarının yarattığı ekonomik/toplumsal yıkımın hedefi haline gelen sınıflardan biri de geniş üretici köylülerdir. Bu durum işçi-emekçi köylü ittifakı imkanlarını yaratır. İşçilerin özelleştirme saldırısına karşı mücadeleleriyle, üretici köylülerin yıkıma karşı tepkileri, ortak savaşımın zeminini güçlendirir. Örneğin, şeker fabrikaları, tekel, çay işletmeleri, gübre fabrikaları Tariş gibi yerlerde çalışan işçiler ile tütün, çay, şeker pancarı, üzüm vb. üreticisi ve gübre kullanan tüm emekçi köylüler arasında özel bir mücadele birliği örgütlenebilir ve örgütlenmelidir."(Parti 3. Kongre Belgelerinden) Evet, gerisi güncel politik yönetimin başarısı ve pratiğin gücündedir.

Sömürgeciliğin toplumsal çürütme, devrimci bilinci ve değerleri yok etme politikası karşısında mücadelenin politik biçimlerinin geliştirilmesinin yanında, kültür-sanat etkinlikleri ve bunların süreklileştirilmesi ile ajitasyon-propaganda faaliyetinin kesintisizliğini sağlamalıyız.

Sömürgeci-faşist diktatörlüğün politik tutsaklar üzerindeki baskılar ve F tipi tecrit uygulamaları devam ediyor. Keza, devrimci siper yoldaşlarımızın ölüm orucu direnişi de büyük bir kararlılık ve feda ruhuyla sürüyor. Sömürgecilik yeni tip "tecrit ve imha" amaçlı zindanlar inşa ederek halkların ve devrimci öncülerinin devrim ve sosyalizm umudunu, pratiğini yok etmek istiyor. F tiplerine karşı yüzü aşkın devrim şehidiyle aldıkları ideolojik yenilgiyi yeni tip cezaevleriyle tersine çevirmeyi amaçlamaktadır. Öcalan'ın etrafındaki tecridin kaldırılması süreci halkımızda büyük bir bilinç ve eylem deneyi sağladı. Partimizin tecrit terörüne karşı ısrarlı bilinçlendirme ve eylemli pratiği yalnızca öncünün varlığını savunmanın bir gereği olarak değil aynı zamanda on binlerce tutsağın olduğu bir coğrafyada kitlelerle buluşmasında bir olanaktır. Bu alanda biriktirmekte olan devrimci imkanları partimizin saflarında örgütlemek ve ülkemizde tecride karşı mücadelenin önderliğini üstlenmek için daha çok kararlılık, daha çok cüret ve daha çok irade!

Son söz yerine: Devrimci kazanımlarımıza dayanarak, eksikliklerimizden öğrenerek "kitlelerin devrimci önderliğini üstlenme" yolunda bir kez daha **Herne Peş!**

"İstikrarlı Devrimcilik" Ve Tükenişin Yolları

Düz bir çizgi halinde ilerlemeyen sınıf mücadelesinin durgunluk içinde olduğu dönemler, kavgadan uzaklaşmanın, tükenişin arttığı evreler olarak tarihe geçmiştir. Karşı devrimin ideolojik ve fiziki saldırılarının zincirlerinden boşaldığı bir zamanlar, devrimci bireyler açısından sınav özelliği de taşımaktadır.

Tek tek bireylerin mücadelenin dışına savrulup, sıradanlaşmasını anlayabilmek için, dönemin toplumsal, siyasal koşullarının yanı sıra, kavganın içinde yer aldığı dönemlerdeki duruşuna ve kendini ortaya koyuş düzeyine de bakmak yerinde olacaktır. Zira aynı koşullar altında yaşamış olmakla beraber, zorluklarla daha fazla yüz yüze kalmış, işkencelerde ve zindanlarda yıllarını geçirmiş nice devrimcinin sendelemeden yürümesinin "sırrını" anlamak zordur. Birisi ayağına değen çakır taşlarını aşılmaz kayalar zannederken, bir diğeri kayaların üzerinden sıçrayıp geçmesini nasıl başarabiliyor? Farklı gezegenlerin insanları olmadıklarına göre, bu durumun elbette bir açıklaması vardır.

Şöyle durup çevrenize baktığınızda, yaşamının bir döneminde siyasal mücadelenin içerisinde şu ya da bu düzeyde yer almış olmasına rağmen, bugün derin bataklıklarda kulaç atan ve geçmişe lanetler okuyan kişiliklerle karşılaşırsınız. Bir çoğunun ortak özelliğinin ise, o günleri nostalji olsun diye yad ederken bile, kendilerine toz kondurmamak olması sizi şaşırtmasın. Konumuz bu değil. Bırakalım onlar küçük dünyalarında yaşasınlar. Biz bugün ve bugünün sorunlarına dikkat çekmek istiyoruz. Amacımız kişileri tükenişe götüren özelliklerin taşıdığı benzerliklere vurgu yapmak.

Birlik devrim sonrası marksist leninist komünistlerce "yeni tarz" olarak ifade edilen durum, devrimci hareketin geri ve zaafı yanlarına, dar pratikçi çalışma tarzına karşı çıkışın, meydan okumanın adı oldu. Birçok ayrıntısı olan "yeni tarz" kavramının en önemli alt başlıklarından birisi de, kolektif etkin bireylerin yaratılması sorunudur. Sosyalizm mücadelesinin öznesi olan örgütlü bireylerin, sürecin gereksinimlerine uygun olarak hazırlanması/konumlanmasının, kendini basit yeniden tekrar etmekle başılamayacağı anlayışından hareket eden, kolektif etkin bireyler yaratılması mücadelesi bugün de devam etmektedir.

Kuruluşu ile birlikte savaş siperlerinin en önünde yer alan partimiz, dostun da düşmanın da yoğun ilgisine mazhar oldu. Mücadele içinde kendini ortaya koyuşu, yüksek bedel ödeme kararlılığı, önder parti bilinci ve kullandığı dil ile saflarında örgütlü olan ve yeni katılan tüm unsurlara, değişim ve yenilenmeyi dayatmıştır. Bu çağrıya uyum sağlayamayan, eskide ısrar edenler kısa sürede açığa çıkararak

deneyi ve geleneğini yeni bir düzeye sıçrattı. Devrimci haklı olarak siyasi mücadelede bedel ödemekle özdeşleşti. Devrimci pratik, işgalci sömürgeciliğe karşı ölümüne bir uzlaşmazlık ve savaşımı kitlelerin bilincinde yer edindi, oturdu. Hareketin ulusal önderlikçi oluşu ve küçükburjuva karakteri, kitlelerin bilincinin ulusal darlıkla sınırlandırdı. Kitlelere dönük ajitasyon-propaganda çalışması, kitlelere siyasi bilinç taşıma ve sürekli güçlendirme yönleri çok gerilerde kaldı. Ve bugün KADEK ulusal yurtsever kitlelerin ve kadroların birikim ve bilinç zayıflığını ideolojik teslimiyetçi teorilerle ve tasfiyecilik zemininde "doldurmaya" çalışıyor. Partimiz, ulusal devrim sürecinde kazanılan tüm devrimci kazanımların temsilcisidir. Mücadelede bedel ödemeyi ve düşmana bedel ödetiren her eğilim ve belirti partimizin sahipleneceği, destekleyeceği tavırlardır. Kitlelerin devrimcilik ayrıştırmada, devrimci pratiği temel ayırım noktası olarak değerlendirmesi yine sahipleneceğimiz, destekleyeceğimiz kazanımlarımızdır. İdeolojik teslimiyetin teorisini oluşturma amacıyla "uyduruk teorik" eğitim programlarına ulusal yurtseverlerin tabanından yükselen tepkiler sahiplenmemiz gereken devrimci parıltılardır. Ancak, ulusal devrimci süreçte elde edilen kazanımları sosyalist bir perspektifle kalıba dökeceğiz. ML teoriyle altını dolduracak, parti çizgisiyle canlı bağını kuracağız. Sosyalist devrimci yurtseverlikle, ulusalcı devrimcilik arasındaki temel ayırım noktalarından biri hiç kuşkusuz sosyalist devrimci yurtseverliğin geniş bir bilgi zeminine, devrimci aydınlanmaya ML teori ve diğer ülkelerin sınıf savaşımı deneyimlerini sabırlı incelemeye ve öğrenmeye dayanır. Öyleyse, halkımızın devrimciliği iş üzerinden test etme devrimci kazanımını, kitlelerin en ileri bölükleri arasında "devrimci bilincin" önemini de kavratarak ve önemli bir ayrıştırma özelliği kazandırarak tamamlayalım. Bu devrimci komünist bilinci yayma, bir yandan güncel yaşamda yüz yüze kalınan iktisadi, siyasi, ideolojik sorunlar üzerinden sistematik bir ajitasyon-propaganda çalışmasıyla sağlanacaktır. Diğer yandan ise, başta İmralı'dan yükselen, KADEK ve HADEP üzerinden tüm demokratik-devrimci kitleleri bir ağ gibi saran sivil toplumcu, revizyonist-liberal çürütücü teorilerle ideolojik-teorik mücadeleyi kapsamalardır.

Yukardaki temel bazı noktaların altını çizdikten sonra, faaliyet alanlarından karşılaştığımız somut olgulara ve komünist dönüşüm sorunlarıyla yazımızı sürdürelim.

Pratik, ML teori ve parti çizgisi tarafından önü aydınlatılan bir pratik

ulaşabiliriz. Kürdistan'da sosyalizm hedefine bağlanmış, ulusal sorunun devrimci tarzda çözülmesi için halkımızı ayağa kaldırabiliriz. Komünistlerin önderliğinde devrime kitleler ikna edilip yönlendirile bilinir. Komünist öncünün inşası ve devrimin önderliğini üstlenecek düzeye kavuşturmak, onun temel unsuru olan komünist kişiliği yaratmak hedefi, siyasal devrim okulunun sağlayacağı zemine dayanmayı başardığı oranda daha az sancılı ve hızlı gerçekleşecektir.

Partimiz işçi sınıfı partisidir. Programı ve stratejisinin odağında işçi sınıfı durur. İdeolojik tavrını koşullandıran ya da hammaddesini işçi sınıfının üretim süreci içinde kazandığı özellikler oluşturur. Toplumsal üretim içinde oluşan işçi sınıfının özelliklerini proletarya partisi burjuva ideolojisine savaşım içinde bilinçli bir düzlemde asıl arı, saf özelliklerine kavuşturur. Bu ideolojik bilinçli değerler toplamı, işçi sınıfının öncü müfrezesi komünist partinin saflarında en ileri düzeyde temsil edilir. Komünist proletarya partisi, saflarına katılmaya yönelen işçi, emekçi, öğrenci, emekçi memur vb. toplumsal sınıf ve tabakalardan bireyleri ideolojik ve siyasi olarak dönüştürerek kendisine katar. Bu dönüşüm, öncü saflarında temsil ettiği komünist devrimci nitelik ile içinde bulunduğumuz düzenin koşullarının ürünü olarak şekillenen bireyin niteliğinde bulunan burjuva, feodal, özel mülk sınıflarının egemen geri ideolojisiyle savaşım biçiminde gelişir.

İşçi sınıfından partiye yönelen bireyler özel mülkiye egemen sistemlerinin ideolojisinden en az etkilenmeleri nedeniyle partinin ideolojik-siyasi dönüştürme çabaları en hızlı ve sağlam bu kesim üzerinde sonuç verir. Ancak, burada da bir devrimci nitelik değişimi zorunludur. İşçi sınıfı için söz konusu, devrimci dönüşüm zorunluluğu diğer sınıfsal tabakalardan partiye yönelen bireyler için fazlasıyla geçerlidir. Öğrenci, emekçi memur, kır ya da şehir küçükburjuva (kb) emekçi kesimlerden partiye gelen, kb kökenli unsurların, komünist devrimci dönüşümlerini gerçekleştirmek yoğun bir emeği, yoğunlaşmayı ve uzun bir süreyi kaçınılmaz kılar. Burada ideolojik şekillendirmedeki nesnel zorlukları komünist öncünün eğitici çabalarının yanında küçükburjuvazinin devrimci siyasal potansiyelini iyi değerlendirerek zayıflatabiliriz.

Ulusal devrimci süreç, güçlü bir ulusal bilinç yarattı. Örgütlenme ve sömürgeci-faşist diktatörlükle devrimci mücadele

sendelemeye başladı. Mücadele etme isteği taşıyanlar, partinin dost eline sarılarak, girdikleri iç mücadele sürecinden güçlenerek çıkarken, başaramayanlar kavganın gerisine düştü.

Başlı başına eğitim konusu yapılması gereken bu tablonun ayrıntıları, özgün yanları, bireyleri tükenişe götüren özellikleri üzerinde durulmayı hak edecek nitelikte olgulardır.

Geleceğe doğru yürüyüşümüzde, geçmişin derslerini silah olarak kullanmayı başardığımız oranda hata ve eksikliklerimizden arınıp çelikleşeceğiz.

Devrimci mücadelenin doğru bir çizgide ve kesintisiz olarak sürdürülebilmesi, ideolojik ve siyasal donanımı gerekli/zorunlu kılmaktadır. Duyguların devrimcileştirilmesi ise, bu tabloyu tamamlayan bir diğer özellik olmakla beraber, tek başına yetmeyeceği son derece açık olsa gerek.

Sınıf mücadelesinin içerisinde yer alan devrimci bireyin, kendisini sürekli yenileyen tarzda eğitmemesi, siyasal donanımını yükseltmemesi, bu savaşta silahsız kalması anlamına gelir.

Çalışmalarda belirli bir sorumluluk taşıyan kadro ve aktivistler söz konusu olduğunda bu gereklilik daha fazla önem kazanır. Siyasal mücadelenin karmaşık süreçlerini anlayıp, çözmeden çalışmanın gereksinim duyduğu taktik, politikaları oluşturamamak, kitleleri ve kendi güçlerimizi yönetmek şöyle dursun, kendinizi dahi yönetemezsiniz. Şayet bu duruma gelmişseniz çalışmaların önünde fiili olarak engel oluşturmaya başlamışsınız demektir.

Sınırlı bir bilgi birikimiyle çalışmalarını yürütmeye çalışan kadronun yönetme işini başarmasını beklemek, en iyimser ifade ile kendini aldatmaktır. Düşünün ki, bir çalışmanın sorumluluğunu taşıyan bir kadronun, siyasal gelişmeleri ele alıp değerlendirmesi, sonuçlar çıkarması, bu sonuçlara bağlı olarak güçleri harekete geçirme düzeyi, yönettiği insanlardan ileri nitelikte olmasın. Bu durumda yönetme işinin ikna ve inandırıcılık yolundan değil, biçimsel yetki tartışmalarıyla yerine getirilmesi gibi bir sığılığın ortaya çıkması yaşanacaktır. Böylesi yoldaşların kendi eksiklerini görme ve aşma isteğinin yerine, başkalarını eleştirip, kızma yoluyla durumu kurtarmaya çalışması, gerilemenin belirtilerindedir. Kendi gerçeği ile yüzleşmek, geri yanlarıyla korkusuzca mücadeleye tutuşmak ise yenilenmenin ilk adımudur.

Devrimci bireylerin günlük siyasal faaliyetini belirleyen, onu harekete geçiren, mücadele içerisinde kendine biçtiği roldür. Görevlerin gerektirdiği hareket tarzı ve çalışma disiplinine uymayan, zamanını siyasal çalışma yapmak yerine "ben gittim şurayı düzelttim, burayı doğrulttum" şeklinde boş böbürlenmelerle geçiren bir partinin görev bilincinden söz edilemez,

tabii mütevaziliğinden de.

Siyasal eğitim bitmiş, tamamlanmış bir süreç olmadığına göre, hepimizin eksikleri, yanlışları olacaktır. Kendi çabamızın yanında kolektifin yol göstericiliği dönüştürücü gücü tutunulması gereken en önemli daldır. Partinin eleştiri ve önerilerini olumsuzluklardan kurtulmak için yapılan devrimci katkı olarak görmek yerine, kişiliğimize yönelik bir saldırı gibi anlamak, küçükburjuvazinin sınıf karakterine özgü davranış biçimidir. Unutulmamalıdır ki, kişinin açık ve devrimci iyi niyetli olmadığı koşullarda kolektifin yapıcı eleştirilerinin etkisi sınırlı kalacaktır.

Bulduğumuz alandaki parti faaliyetinin sorunları hepimizin sorunudur. Yanı başımızdaki bir çalışmanın ihtiyaçlarına ilgisiz kalmak, bana böyle bir görev verilmedi diyerek sırt çevirmek, devrimci militanın davranış tarzı olamaz. Böylesi unsurlar bürokrat tanımlamasını fazlasıyla haketmektedir.

Bir yerde gazete dağıtım işi yapılacaksa ya da miting öncesi propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütülecekse, veya bir kurum açılışı çalışması varsa her bir partili aktivist, taraftar bu işin doğal unsurlarıdır. Katılmamak, kendini bu işin bir parçası olarak görmemek, mücadeleye ve parti ortamına yabancılaşmaktır. Çarpık görev bilincinin şekillendirdiği bu bölünme sıradanlaşma ve tükenişin kanallarını açmaktadır.

Kitlelerle iç içe olduğumuz zamanlardaki her davranışımızın, her sözümüzün onların devrimci dönüşümüne hizmet edecek içerik ve tarzda olması gerekir. Yaşamın her anı ve her alanı komünist kitle çalışmasının kapsamındadır.

Gittiği her yerde siyasal propaganda çalışması yapmak, partinin görüşlerini tanıtmak yerine insanların geri yanlarıyla uzlaşıp "geyik muhabbeti" ile zaman tüketen bir devrimcinin, bırakalım parti kitleleri üzerinde, kitleler nezdinde ne saygınlığı, ne de inandırıcılığı kalır. Bu türden kurulan ilişkiler sıradan insanları devrimcileştirmez ama, devrimcileri pekala sıradanlaştırabilir. Politika dışında, kişilerin özel sorunlarıyla ilgilenirken dahi, devrimci nitelik ve saygınlık inşa edilebilir.

Devrimci yaşamın sürekliliğinin sağlanmasında, öz denetim ve bireyin kendini yönetmesi, devrimci denetim faaliyetinin saç ayaklarından biri olarak önemli bir yerde durur. Evet, dünyayı değiştirmek istiyoruz, mevcut toplumsal sistemi ortadan kaldırıp, insanlığın mutlu ve özgür geleceğinin adı olan komünist toplumun mücadelesini veriyoruz. Sosyalist toplumun yaratacağı insan tipinin prototipi olan/olması gereken kişiler olduğumuz iddiasındayız.

Kadrolaşma Ve İdeolojik Dönüşüm Sorunları

Nasıl bir kadro tipi sorununa en genelde verilecek yanıt hiç kuşkusuz Leninist tipte bir kadrodur.

Partimizin kadro politikası ve nasıl bir kadro tipi sorusuna yanıtlar Birlik Kongremiz tarafından ortaya konulmuştur. Kürdistan'da kadro sorununun çözümünde bize yol gösterici temel perspektifler bunlardır. Partiyi örgütlemenin temel unsurlarından olan kadro sorunun çözümünde, karşımızda duran insan unsurunu, Leninist tipte bir kadro düzeyine yükseltmek için, gerçekliğini kavramak, incelemek, güçlü ve zayıf yönlerini saptamak, çözüm yöntemleri üzerine yoğunlaşmak kaçınılmaz bir devrimci görevdir. İnsan unsuru, koşulların ve eğitimin ürünü ise, ülkemiz koşulları ve eğitim durumunu şekillendiren olguların belli başlı yanları üzerinde durursak;

a) Kürdistan sömürgeci, birkaç kuşağı bulan sistemli bir asimilasyon, gerici ve şoven uygulamaya maruz kalmaktadır.

b) Kapitalist gelişme düzeyi oldukça geridir. Feodal ilişki tarzının etkileri halen siyasal, kültürel yaşamda etkisini göstermektedir.

c) İl merkezleri ulusal devrimci süreçte, karşıdevrimin göç ettirme saldırılarıyla büyük kentlerin nüfusuna ulaşmıştır. İktisadi gelişmelere dayanmayan bu politik şiddete dayalı göçler ve şehir merkezlerindeki anormal büyüme mutlak yoksulluk durumunu artırmıştır. Toplumsal doku tahribatı derinleşmiştir.

d) 15 Yıllık bir ulusal devrimci mücadele, '89'lardan itibaren tüm ülkeyi etkisi altına alan, devrime dönüşen bir süreç yaşandı. Ulusal devrimci süreci dikkate almadan yapılacak değerlendirmeler eksik ve hatalı olacaktır. Bu türden analizlerin varacağı nokta karamsarlık ve kötümserliktir.

e) Apo'nun esir düşmesi, ideolojik teslimiyet politik irade kırılması ve tasfiyecilik ve bunun PKK tarafından kabul edilmesiyle son 3 yılda girilen yeni durumun tasfiyeci etkilerini değerlendirmeliyiz.

f) Sınır şeridindeki kent merkezleri başta olmak üzere buralarda ulusal hareket etkin bir örgütlenme ve siyasal etki oluşturamamıştır. Keza, işçi sınıfı, öğrenci gençlik, emekçi kadın vb. de demokratik örgütlenme düzeylerinin son derece geri olduğunu belirtmeliyiz.

Söz konusu siyasal ve iktisadi temelde vurguladığımız nesnel gerçeklikten ilk elden ve yol gösterici perspektif olarak şu sonuçlara

Güney Kürdistan'daki halkımızın görevi diğer halklarla birlikte, ulusal tam hak eşitliğine dayanan ve ABD sömürgeci boyunduruğun tasfiyesini, yerine emekçi halkın devrimci demokratik iktidarını hedefleyen, Irak'taki halklarla özgür gönüllü birliktelik içinde federatif demokratik cumhuriyet birliğini program edinen bir mücadele çizgisi izlemektir. Ancak bu mücadele ilerlerse, KADEK'e "ya teslimiyet ya imha" dayatması boşa çıkarılır, Kuzey'deki ulusal mücadeleye de katkıda bulunabilir.

ABD himayeci sömürgeciliği altındaki statü, KADEK'e dayatmayla, Türk sömürgeci burjuvazinin amacına da hizmet etmiş olacak.

Bugün, Türk burjuvazisinin sömürgeci diktatörlüğü, arkasına bütün şovenistleri toplayarak, Suriye Arap burjuvazisinin ve İran Fars burjuvazisinin yöneticileriyle buluşarak, Güney'deki federe statüyü ve Kerkük'ü bu statü içine dahil edilmesini savaş nedeni sayacağını ilan ediyor. Şimdilik ABD kırmızı çizgilerinden çekindiği için müdahale etmekten vazgeçti ama amacından vazgeçmediği gibi, önceliği belki de KADEK'i Barzani-Talabani eliyle dağıtmaya veren yeni bir plana geçti ki, "Kuzey Irak'lı örgütlerle iyi ilişkiler geliştirmeye çalışacağız" biçiminde demeç vermeye başladı.

Kuşkusuz, yalnızca Kürdistan komünistleri değil, Türk-Kürt-Arap uluslarından ve ulusal topluluklarından bütün komünistler, Güney'in federasyon hakkını, bu küstah sömürgeci saldırganlığa karşı mücadele ve direnişle savunacaklardır.

Ama yalnızca bunu değil, KADEK güçlerinin, Türk burjuvazisinin saldırılarıyla da ABD yönetiminde Güney'in burjuva liderlerinin eliyle saldırıya uğramasına karşı da, komünistler mücadele edecek ve halkımızı direnişe çağıracaklar.

Kürdistan'ın gerçek ulusal özgürlüğü, ABD sömürgeci işgaline karşı, bölgenin gerici sömürgecilerine karşı, mücadeleyle gerçekleşecektir. Bu mücadele, Ortadoğu halklarının demokratik federasyonunu program edinmeli, ABD işgali ve sömürgeciliğini tasfiye etmeyi, gerici faşist sömürgeciliği yıkmayı hedeflemeli, ülkemizi ezen uluslardan halklarla birleşik mücadele hattını izlemelidir. Modern çağın tarihi boyunca zalimlere, sömürgeciler ve emperyalistlere karşı mücadele etmiş halkımızın onurunu, bu mücadeleyle yüksekte tutmaya proletarya ve komünistler olarak devam edeceğiz!

Yaşamımızın geneline baktığımızda karşılaştığımız tablo bu iddiaya uygun mu? Partili militanın bu soruya yanıtı kendisiyle yüzleşmesinin ilk adımıdır.

Bireyin kendini yönetebilmesi ancak kendisini tanıyabilmesi ile mümkün olacağından, kolektifin yüzümüze tuttuğu aynaya çekinmeden bakmak zorundayız. Zamanımızı doğru şekilde planlıyor muyuz, eksiklerimizi tespit edip bunları giderecek eğitim planları yapıp uyguluyor muyuz, gelecek görüş açısı ve iddiasına sahip miyiz, rolümüzün bilincinde miyiz, partiye karşı açık ve dürüst davranıyor muyuz, disiplin alışkanlığımız var mı, duygularımızı devrimcileştirebiliyor muyuz, vs. vs. vs. Eğer bu soruların çoğuna verdiğimiz yanıt hayır ise, tehlike çanları gümbür gümbür çalıyor demektir.

Duyguların devrimcileşmesini, mücadeledeki istikrar üzerinde oynadığı rolün öneminden kimsenin kuşkusu yoktur herhalde. Tek başımıza kalmışken bile, komünist basın aracılığı ile takip ettiğimiz gelişmeler, herhangi bir bölgedeki parti çalışmasının içimizde yarattığı coşku ya da tutsak düşen şehit olan bir yoldaşımızın haberi karşısında duyduğumuz üzüntü partili duyguların göstergeleridir.

Peki ya birlikte çalıştığımız, yanı başımızdaki yoldaşlarla ilişkilerimiz, kullandığımız dil, onun gelişimine emek harcama düzeyimiz, yaşadığı sorunlara gösterdiğimiz duyarlılık ne durumda acaba?

Kendi yaptığı yanlışları görmeden, yoldaşının en küçük hatasına karşı acımasızca davranan, onun sıkıntılarını paylaşmayan, küçümseyen birinin duygularının devrimci olduğu söylenebilir mi?

Kavgaya yabancılaşmanın ilk başladığı yer, duygulardaki yabancılaşmadır. Bilimsel sosyalizme olan inançlarımızın şekillendirdiği devrimci duyguların beslenip, güçleneceği yer ise sosyalist teori ve Marksist Leninist ideolojinin özümsemesidir; parti çizgisi, devrimci iç yaşantısı ve siyasi pratiği ile sınırsız düzeyde bütünleşmektir. Aksi durumda duygularda başlayan yabancılaşmanın varacağı nokta ideolojik ve siyasal yabancılaşma olacaktır. Yani siyasal intihar!

Yaşamın devrimci üretiminin kesintiye uğramadan sürdürülmesi bu sürecin içerisindeki tüm üreticilerin (kolektif bireylerin) ortak çabasıyla büyütülüp güçlendirilebilir. Devrimci militanın, kolektifin ortak çıkarları ve sınıf mücadelesinin geleceğine sunabileceği katkıları yerine getirmemesi, yapının gelişmesini zayıflatacağı gibi, bireyin kendi ortamına yabancılaşmasını da beraberinde getirir. Böylesi bir olumsuzlukla yüz yüze kalmamak için, rüzgarın yönüne göre kendini bırakan değil, var olan duruma müdahale eden, bilinçli tarzda yaşamın gidişatına etkide bulunan devrimciler olmak gerekir.

Burjuvazinin sınıf çıkarlarını güvence altına alıp korumak üzere, o

sınıfın temsilcileri tarafından oluşturulmuş yasaların içerisindeki kimi boşluklar, mücadele lehinde olanaklar sağlıyorsa, bunları devrimci ustalıklarla kullanmak elbette gerekli ve doğrudur. Unutulmaması gereken ise, Komünist partinin siyasal faaliyetinin hangi alanda olursa olsun özünde düzen dışı olduğudur.

Sosyalizmin geçici yenilgisi sonrasında, yeni dünya düzeni ideologlarınca koro halinde yürütülen saldırılar, Marksist leninist ideolojiye sıkı sıkıya tutunamayan parti, örgüt ve çevreleri düzen sınırlarında reformist politika saflarına çekti. Bu çevrelerin tarihleri ve bu sürece geliştirdikleri aşamalar, ders çıkarılması gereken ayrıntılarla doludur.

Yine PKK'nin KADEK'leşmeye evrildiği süreçte, önderlik eliyle ulusal reformizme gerilemiş olması, ideolojik ve devrimci siyasal kararlılığın önemini göstermesi bakımından anlamlıdır.

Bireylerin toplamından oluşan kolektif yapıların, ideolojik ve siyasal çizgisinin inşası ve istikrarında, kolektif bireylere düşen bu önemli görevin yerine getirilmesi, siyasal donanımın sürekli olarak yükseltilmesini gerektirmektedir.

Sendika, dernek, kültür kurumları, DKÖ'lerde yürütülen devrimci siyasal çalışmalarda, buraların geniş emekçi yığınlarla buluşma, komünist etkiyi yaymanın üsleri olarak ele alma anlayışından sapma sonucu, mücadeleye yabancılaşma örnekleri yaşanmıştır.

Elbetteki bu durumun sorumlusu o kurumlar değildir. Ve, ne de buralarda uzak durmak gerekir. İdeolojik yabancılaşma, mücadele perspektifini kurumun yasal sınırlarından ibaret görme ve bedel ödemeyi göze alamama vb. nedenlerin, bireyi götüreceği doğal sonuçtur bu.

Dikkat çekmek istediğimiz bir ayrıntı ise, böylesi unsurların kendi tükenişini örtbas edebilmek için kolektifi suçlayan, kendisine haksızlık yapıldığını verilen sözlerin yerine getirilmediği söylenti ve dedikodularla, içine düştükleri panik atak ruh halidir.

MLKP, işçi sınıfı ve emekçilerin politik öncü kurmayıdır. Onun saflarında mücadele eden her devrimci, proletaryanın sınıf özellikleriyle donanmayı görev olarak ele almalıdır. Emekçilik, disiplinli bir yaşam, mütevazilik, fedakarlık proletaryanın karakteridir. Bizler hangi toplumsal kesimden gelirsek gelelim, ideolojisini yaşam rehberi bellediğimiz sınıfa layık komünist bireyler olmayı başardığımızda istikrarı kazanacağız.

"Bizleri harekete geçiren arzu ve umutlarımızın" (Marx) bittiği an, tükenişin başladığı zamandır.

emekçilerin sosyalizm hedefiyle bağlanmış devrimci ulusal kurtuluşçuluk olduğu dersini ülkemizin yakın tarihinden bugüne uzanan tarihinin dersi olarak bilince yeniden çıkarmamız gerekiyor.

ABD'ye de Bölge Gericiliğine de...

Güney'deki ulusal mücadelenin, burjuva önderlik tarafından dün nasıl karşıdevrimle sonuçlandırıldıysa, bugün de ABD işgaline ve sömürgeciliğine dayanak yapılmasına ilerletilmesi, Kuzeyde de ehven-i şer bir tercih olarak geniş bir rağbet görüyor. Bunda, kuşkusuz, bütün yüzyıllık süreçte, başta Osmanlı ve Türk burjuvazisinin gericiliği olmak üzere, Fars ve daha sonra Arap burjuva gericiliklerinin, Kürdistan'ı parçalanmış bir sömürgeci boyunduruk altında ve tam bir ulusal hak yoksunluğu altında tutmuş olmaları, ulusal mücadelelerimize büyük çaplı ve soykırımcı katliamlarla yanıt vermelerinin rolü de temel bir etkidir.

Ama kurulacak federe özerk statü, ABD himayeci sömürgeciliği altında olacağı gibi, ulusal mücadele dinamiğini geriletecektir.

'90'lı yıllar boyunca zaten fiilen var olan bu aynı statünün iktidar gücü, hem Güney ulusal mücadelemizi sönlendirdi, hem de Türk sömürgeci burjuvazinin tanklarıyla toplarıyla birlikte PKK'ye savaş açarak, Kuzey ulusal devrimimizin yenilgisine büyük hizmetler etti. Bu ülkemiz ulusal devrimci mücadelesine vurulmuş büyük bir darbeydi.

Bugün, ABD Kuzey'in Güney'de konuşlanan ulusal askeri güçlerine, ya silahsızlanma ya imhayı dayatacaktır. Hem de Barzani ve Talabani'yi göreve koşacaktır. Bu ulusal mücadele dinamiğine ikinci büyük darbe olacaktır.

Bu saldırı karşısında Kuzey'deki burjuva ulusalcılar ve ulusalcı aydınlarımız, KADEK'e muhtemelen, ABD'yle uzlaş silahsızlan öğüdünü verecekler. Utanç verici bir "uzlaşmayla" boyun eğmeyi isteyecekler. Çünkü ABD bu saldırıyı Barzani ve Talabani eliyle yapacak ve ABD himayeciliğindeki bir federe statüsünü korumak, kaçınılmaz olarak bu tavır getirir. Peki, bu, tam da, sömürgeci Türk burjuvazisi karşısında ulusal mücadelenin devrimci olanağının söndürülmesi, hatta, küçük reformlardan öte reformlardan bile kölece vazgeçiş değil mi? Demek ki, çok övdüğünüz o ABD himayesindeki federe-özerk statü, Kuzey'in ulusal güçlerine ve dinamiğine darbe indirecektir.

Aynı zamanda Güney'de emekçi halkımızın bağımsız örgütlenmelerine yasak koyacak, antiemperyalist örgütlenmeleri baskı altına alacaktır.

emperyalist sömürgeciliğin tasfiyesini eylemleriyle talep ettikleri de, ABD, üslerinden ve namlularından kurşun yerine bu halklara gül mü atacak?

Güney'de de, başta Kürtler olmak üzere halklarımız ABD sömürgeciliğinin tasfiyesini talep ettiğinde de, ABD işgal valisi, on binlerce askerine, "kurşun atmayın gül atın, onlar bize geçmişte yardımcı olmuştu" emrini mi verecek?

Güney Kürdistan'ın elbette ayrı devlet kurma hakkını, biz Kuzey proletaryası ve komünistleri de en önde ve en kararlıca savunuyoruz. Yalnızca özerk ya da federe statü de değil bağımsız devlet kurma özgürlüğünü savunuyor ve diğer halklarla birlikte mücadele geliştirse bu gerçekleştirmeye katılma biçiminde kullanmasını öneriyoruz. Bugün federasyona karşı olmak bir yana federasyon dahil devlet kurma hakkını savunuyoruz. Ancak ABD himayeci sömürgeci boyunduruğuna hiçbir uzlaşmaya yer vermeden karşı çıkıyoruz. ABD himayeci sömürgeciliğinin ülkemizin özgürlüğü olarak sunulmasının, büyük bir işbirlikçi yalan olduğunu, halkımızı aldattığını yüksek sesle ilan ediyoruz.

KDP'nin ülkemizdeki izdüşümü parti, ulusalcı bazı örgütler, küçükburjuva ve burjuva ulusalcı aydınlarımız bu iddiayı '92'de de yükselttiler. Üstelik, Güney'deki halkımız o zaman ABD'nin tetikçisi rolüne düşürülmemiştii henüz. Ama sonra ABD himayeci sömürgeciliği altında fiilen kurulan Güney Kürdistan federasyonu, ilk önce kimle beraber kimin üzerine yürüdü? Türk sömürgeci-faşist diktatörlüğüyle birlikte, Kuzeyin devrimci ulusal kurtuluş gücü olan PKK'nin üzerine yürümedi mi? ABD'nin himayesindeki bir güçten ne beklenebilirdi? Ve sizler bu saldırı karşısında "tarafsızlık" göstererek Kürt yurtsever devrimci gerillanın imhasına suç ortaklığına düşmediniz mi?

Yine Barzani'yle Talabani, Türk burjuvazisinin kışkırtmasıyla ama aynı zamanda kendi kliklerinin iktidar ve ekonomik çıkarları için Güney'deki halkımızı birbirine kırdırmadılar mı?

Geçen dönemin bu acı gerçekleri, bugünkü ABD himayeci sömürgeciliği altındaki olası federe statünün, halkımıza karşı gerici bir rol oynayacağını da, Talabani ve Barzani işbirlikçiliğinin ulusal özgürlüğü getirmeyeceğini de gösteriyor. Burjuva feodal ulusalcılığın, ulusal mücadeleyi kendi sınıf karakteri nedeniyle kaçınılmaz olarak karşıdevrimle sonlandıracağı, Kürdistan'ın gerçekten ve sonuna değin ulusal bakımdan özgürlüğünü elde edip korumasının yolunun proleter ve

Doğru Yoldayız, Durmak Yok

Ortadoğu halklarının düşlerinin kana bulandığı, uluslararası işçi ve işsizler hareketinin derinlerde başlayıp yüzeye taşan hareketliliği, yine Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının yoğun sömürü politikalarıyla karşı karşıya kaldığı bu dönemde 1 Mayıs önemli bir dönemeç olarak duruyordu karşımızda. Partimizin tam bir yıl önce ilan ettiği 3. Kongrenin ardından gelen ilk 1 Mayıs'ta ulaştığımız düzey, eskiyenden, çürüyenden kopuşu, öncülük iddiası ve bilincinin ete kemiğe büründürülmesi, önderleşme hedefinde dost ve düşmanında göreceği kesinlikte yeni bir aşama yakalandığını gösteriyordu. Partimizin komünist öncününün 2003 1 Mayıs'ını "kendini sınama ve aşma" politikası ve direktifi, başarılı 1 Mayıs hazırlık çalışmaları ve alandaki militan, coşkulu ve kitlesel parti kortejiyle somut yanıtını buluyordu.

Hareket planımız "somut, çarpıcı ve suçluyu suçüstü yakalama" bilincinin yön verdiği etkili bir siyasal ajitasyon faaliyeti ile, yığınların en geniş bölüklere ulaşmak ve kitleleri parti saflarına katmak oluşturuyordu. Bu çerçevede yapılan hazırlıklarımıza yaklaşık bir ay öncesinden başladık. Sahip olduğumuz tüm araçlarla yeni yöntemleri devreye koyarak, gençler, ileri yaş grubundan ve kadınlardan oluşan karma ajitasyon-propaganda ekiplerimizi belirleyerek bu çalışmayı örmeye başladık. Zaten daha öncesinde yürüttüğümüz komple kolektif çalışmalarımız; seçim, savaş, 8 Mart hazırlıkları vb. alan üzerindeki hakimiyetimizi güçlü kılıyordu. Tabii ki her yeni çalışma bir önceki çalışmanın pratiğini aşan deneyimlerimizi derinleştiren, örgütsel kazanımlarımızı artıran bir rol oynamalıdır.

Bu yılki hazırlığımızda kullandığımız araçlar çok yönlüydü. Afiş, bildiri, davetiye, imza kampanyası, gazete satışı, pazar eylemleri, çat kapı ziyaretler, basın programları, paneller, semtlerde muhtar ziyaretleri, işçi servislerinde ajitasyon ve bildiri dağıtımları, esnaf ziyaretleri vb. gibi bazılarını ilk kez devreye sokmakla birlikte yerelleşen, derinleşen yine nitelik ve niceliği buluşturmayı, bunların uyumunu yakalamayı amaç edinen bir tarzı izlemekte ısrarcı olduk. En başından tüm bunların nasıl, ne biçimlerde, kimlerle devreye konulacağına dair çıkardığımız bir planımız elimizdeydi. Bu plana riayet etmek eksenli çalışmalarımıza start verdik. Tüm araçlarımız hedefinde yığınları politikamızı götürmek, onlarda sempati yaratmak, olayları, olguları kafalarında aydınlatmak ve kurduğumuz bağları da kalıcı kazanımlara dönüştürmek vardı.

Hassasiyet gösterdiğimiz noktaların başındaysa bu geliyordu. Daha önceki kampanya deneyimlerimiz bize bunu öğretmişti. Belli ölçülerde harekete geçirdiğimiz kitlenin bir sonraki faaliyetimizde de bizlerle olabildiği.

Karma komisyonlarımız emekçi semtleri öncelikli olarak ele alıp davetiyeleriyle, bildirileriyle, afiş ekipleriyle gitmeye başladı. Çalışmada yer alan genç yoldaşlar yoğun emek ve özveriyle çalışırken, özellikle analarımız bazen bizleri bile geride bırakan yeteneği, emeği ortaya koydular. Çalışmalarımızda ortak bulduğumuz mekanlarda öyle günler oluyordu ki, içeri giren her ekip yorgunluktan bir adım dahi atamaz olmuştuk. Bir yandan yoldaşlar günlük yaşamda karşılıklı özveriyle kolektif yaşamın güzel örneklerini sunarken diğer yandan parti çalışmasında değerlendirilebilecek (yoldaşın kendi deyişiyle) "umutlu yerlerin" adreslerini büyük bir sevinçle sorumlu yoldaşlara veriyordu. Buralar sonrasında da gidip geleceğimiz, ilişkilerimizi geliştireceğimiz yerler olacağı bilinci ve inancı gözlerdeki parlıtyı ve heyecanı yükseltiyordu. Aktivistlerimizin artık her biri çalışma yürüttüğü bölgenin önderi olmaya başlıyordu. Analizler yapıp kolektifin oraya ilişkin planlarına ön açıcı oluyordu.

Çalışmalarımıza erken başlamış olmamız diğer siyasal çevreler üzerinde devrimci baskılanma yarattı. Bu devrimci etki reformist partileri de etkisi altına aldı. Reformist parti aktivistlerinden biri "1 Mayıs'a niye bu kadar erken hazırlanmaya başladınız ki" diyerek komünistlerin enerjiliği ve özverili devrimci pratikleri karşısında, reformcu karakterlerinin bir sonucu olarak hantal, bürokratik gerçekliklerini "deşifresi" kaygısına kapıldıklarını gösteriyordu. Reformistler için erken bulunan 1 Mayıs hazırlıklarına start verdiğimiz zaman biz komünistler için aslında geç kalınmış bir tarihti ve bundan dolayı parti kitlemize özeleştiriyi veriyorduk.

Çalışmalarımızın bir parçası olan gazetemizin sokak satışı tam bir gösteriye, eyleme dönüştü. İki saat boyunca özellikle de ileri yaş grubundan arkadaşlarla yaptığımız bu satış, özgür ajitasyonumuz, fiili meşru hattan ilerlememiz, kararlı militan duruşumuz, gerek dostlarımız gerekse de düşman tarafından çok kesin çizilmiş sınır ayırımında gözetilebildi Şehrin iki noktasında kurduğumuz imza standları, bildiri dağıtımları ve sokak ajitasyonları ile birleştirildi. Şehir merkezi komünistlerin eylem alanı haline getirildi. Partimizle ve militanlarıyla anılan

I. emperyalist paylaşım savaşının sonucunda Sırp ulusal mücadelesinin emperyalizme bağımlı Yugoslavya Krallığı devletiyle sona erdirilmesi ve gericileştirilmesi örneğini verebiliriz. Üstelik bu krallık da Avusturya Macaristan İmparatorluğu gibi bir başka emperyalist gericiyetten kopararak gerçekleştirilmiştir. Haklı ulusal mücadele, bir başka gerici çözümle sonuçlandırılmıştı. Buradan gerçekte, Sırp ve diğer uluslar özgürlüklerini elde edemediler. Gerici bir krallık rejimine reva görüldükleri gibi, burjuva milliyetçileri Çetnikler gibi bir gericiye battılar. Başta kendi ulusundan olmak üzere komünistlere ve emekçilere karşı antikomünist bir rol oynadılar. Krallıkta egemen ulus konumunu paylaşan diğer ulus olan Hırvatlar faşist milliyetçiliği geliştirdiler, işgalci Hitler faşizminin elinde, kendi ulusundan ve kardeş uluslardan işçi ve emekçilerin celladı oldular.

Yugoslavya halklarının kardeşçe birliğini ancak faşist emperyalist işgale karşı halkların ortak devrimci ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekleştirebildi. Komünist Enternasyonalin yönlendiriciliğinde halkların birlikte devrimci mücadelesi, halkları gerçek ulusal kurtuluşa ve özgürlüğe kavuşturabildi. '90'lı yıllar, ABD'nin hegemonya boşluğundaki (ilhak altında tuttuğu ulusların var olduğu) ülkelerde, ezilen ve sömürge ulusların ulusal hareketlerini, buralarda emperyalist hegemonyasını kurmak amacıyla kullanmasına tanıklık etti. Bosna-Hersek, Kosova, Hırvatistan gibi bir kısım ulusların milliyetçi hareketleri kanlı gerici savaflara yol açarak, Makedonya, küçük çaplı savafları da sonradan getiren "savaşsız" kurulan devletler, burjuva ulusalcılığın başta gelmek üzere emperyalistlerin hegemonya boşluğundaki ülkeleri ele geçirme politikasının aleti olarak kuruldu. Bu ulusların yarı devlet kurma hakları kayıtsız koşulsuz savunduğumuzu belirtmek kaydıyla, bu milliyetçiliklerin kendi burjuva sınıf egemenlikleri için halkları birbirine kırdırdıklarını, (buna Sırp milliyetçi burjuvazisi de dahildir) yanı sıra gerici devletler kurarak, ABD ve diğer emperyalistlerin himayeci sömürgeciliği altına girdiklerini vurgulamalıyız. Halkların kanını akıtan bu gerici derslerden de ulusal devrimci sonuçlar çıkarmak, ülkemiz komünistleri, devrimcileri ve halkımızın görevidir.

Kosova'da, Bosna'da hangi ulusal özgürlük var? ABD'nin ve diğerlerinin himayeci sömürgeciliği değil mi var olan statü? Makedonya'da hangi ulusal özgürlük var? ABD ve NATO'nun bir askeri üssünden başka nedir ki? Değişen tek şey, sömürgeci bir efendinin yerini diğerinin alması ve zulmün geçici bir süre derecesinin azalmasıdır. Üstelik, bu halklar, ABD ve

ABD'nin Himayeci Sömürgeciliği Altında Federasyon Ulusal Özgürlük Değildir

ABD işbirlikçisi haline gelen burjuva feodal önderlik, Güney'de halkımızı gerici amaçlarına alet etmeyi ve ABD işgalinin Kürt ulusuna özgürlük getireceği büyük yanılsaması içine düşürmeyi başardı.

Oysa birinci ABD emperyalist Irak savaşıyla fiilen, ikincisiyle fiilen varolanın hukuklaşması yoluyla gerçekleşecek olan özerk-federe Kürdistan, ABD himayeci sömürgeciliği altında federe-özerk Kürdistan statüsüdür. Irak Arap burjuva gericiğinin sömürgeci boyunduruğu yerine ABD sömürgeci boyunduruğunun gelmesi Kürdistan özgürlüğü olamaz.

Üstelik ABD sömürgecilerinin hala tartıştığı ve kesinleştirmedeği bu statü, bir vefa borcu, işbirlikçiliğe bir ödül karşılığı da değildir. ABD, Irak'ta dayanacağı az çok güçlü ve toplumsal dayanağı olan Arap burjuva güç olmadığı, Kürt işbirlikçileri konjonktür olarak tek güçlü dayanağı olduğu için bu statüyü vermektedir. Yarın Arap burjuvazisinden güçlü bir dayanak oluşturduğunda, özerk-federe Kürdistan statüsü daha güdük hale getirilecektir. Baba Bush, birinci emperyalist Körfez savaşında, Kürtlerin ve şiilerin ayaklanmalarını Saddam'ın helikopterlerinin bastırmasına, Baascı burjuvazi içinden işbirlikçi klik beklentisiyle müsaade etti. Bu emperyalist burjuvazinin tabiatına uygundur. Emperyalistlerin, işbirlikçilerine de, halklara da vefa politikası yoktur, yalnızca emperyalist egemenliğinin çıkarı ne gerektiriyorsa politikası da odur. ABD, yarın Arap burjuvazisi içinden az çok güçlü bir dayanak yaratırsa, emperyalist sömürgeci çıkar nedeniyle Güney Kürtlerine sömürgeci boyunduruk altında da olsa federasyonu- genişçi bir özerkliği "bol" görür ve çok rahat elinden alır.

Nitekim, ABD emperyalist egemenliğinin çıkarı gerektirdiği için, işbirlikçilerinin "askeri" güçlerini geliştirmelerine son on yıllık dönemde izin verdi teşvik etti. Ama, şimdi henüz bombaların kavurucu ateşi soğumadan, "peşmergeleri silahsızlandırın Irak kukla ordusuna katın" emrini verdi.

Pek çok Kürt ulusalcı aydını, ulusalcı örgütü, "bin yıldır ilk defa Kürtlerin devlet kurma imkanı doğdu değerlendirelim" görüşünü hararetilice savunuyor. Emperyalizm çağında, pek çok ulusun kurtuluş mücadelesi, Rusya, itilaf devletleri vb. emperyalistler tarafından, gerçekte emperyalizme bağımlı devletler çözümüyle, karşı-devrimleştirildi. Buna

"pazar yeri" eylemlerinde, pazar yeri esnafı "yine geldiler; acaba gündemlerinde bu sefer ne var!..." politik ilgisiyle dağıttığımız bildirilerimizi heyecanla elimizden alıyorlardı.

Ajitasyon-propaganda çalışmamızın en anlamlı yanlarından biri, işçi servisi duraklarında bekleyen işçilere dönük çalışma yürütmemiz oldu. Fabrika ve işletmede çalışan işçilere doğrudan yüz yüze temasın kurulması pratiğimiz ve işçilerden aldığımız olumlu mesajlar bizler için apayrı bir değer taşıyordu. Ajitasyonumuzun merkezinde, emperyalist savaşın yeni durumda işgal biçiminde devam etmesine karşı mücadele, tekelci sermayenin hız kazanan özelleştirme saldırısını teşhir ve somut olarak Tekel fabrikasının özelleştirilmesini püskürtme çağrısı, işsizlik ve yoksulluğa karşı mücadele ulusal baskının teşhiri ve ulusal demokratik hakların kazanılması için mücadele çağrısı yer alıyordu Son gün tüm teknik hazırlıklarımızı kontrol ediyoruz, son çağrımızı yapıyoruz, her birimiz oldukça heyecan yüklüüz. Ve eylem günü kitleleri nasıl yönlendireceğimiz, düşmanın olası saldırısına karşı hazırlıklarımız, deneyimli, yetenekli, militan yoldaşlarımızdan oluşturduğumuz kortej görevlileri, slogancılar, pankartçılar artık görevlerini biliyorlardı.

Toplanma yerinde ilk yerini alan partimiz oldu. Alana akan parti kitleleri beşerli gruplar şeklinde arka arkaya yetmiş aşkın sıradan oluşan kortejiyle mitingin en görkemli kortejini oluşturuyordu. Pankartlarımızla, propaganda ve ajitasyon sloganlarımızla, dövizlerimizle vb. parti korteji coşkulu ve canlıydı. DHKP/C'den devrimci siper yoldaşlarımızın faşist teröre maruz kalmalarına karşı gerçekleştirdiğimiz oturma eylemi ve yükselttiğimiz sloganlarla, düşmanın arama noktalarında dayattığı teslimiyetçi uygulamalara karşı direnerek ve düşmana boyun eğdirerek, kortejimizin bütününde ve miting süresince devrimci disiplinin olumlu bir örneğini sergileyerek ve hiç kuşkusuz parti kortejimizin bütününden yükselen ve dalga dalga yayılan "İşçiler Partiyeye!" sloganımızı haykırarak savaşçı bir partinin tablosunu oluşturuyorduk. Evet, 2003 1 Mayıs'ının pratiğinden kendimizi sınamıştık. Parti her bakımdan, nitelik ve kitlesellik olarak geliyordu ve kendisini aşmıştı. Partimiz düşmana karşı uzlaşmaz savaşçılığıyla hazırlık çalışmalarındaki enerjiliğiyle ve militanlığıyla miting alanında yükselttiği partimiz MLKP'ye çağrı sloganlarıyla kendisini nitelik olarak aştığının birçok verisini ortaya koyarken, saflarında topladığı insan sayısı yalnızca kitle sayısını iki kat artırmakla kalmamış, miting alanının en büyük kortejini de oluşturarak bunu kesinleştirmişti.

Güney Kürdistan: ABD Sömürgeciliğiyle Ulusal Özgürlük Gelmez!

Güney'de Barzani ve Talabani önderliği, halkımızı yanıltarak geçici de olsa ABD işgalciliğinin yedek askeri ve dayanağı haline getirdi.

ABD'nin Irak işgaline hazırlığı döneminde yüz binlerin Türk burjuvazisinin sömürgeci müdahale tehdidine karşı gösterilerinde, "ABD'nin Kürdistan'a özgürlük getireceği" sloganları, tarihi emperyalist ve bölgesel gericiğe karşı mücadele ve ayaklanmalarla geçmiş halkımızın dramatik bir yanılığını ifade ediyordu.

Türk burjuvazisinin, emperyalist savaş karşıtı mücadelenin baskısıyla, ABD'yle ortaklaşa planladığı, emperyalist savaşın Kuzey cephesi sınırlı kalınca, öncelikle Türk sömürgeci burjuvazisinin büyük askeri güçlerini Güney Kürdistan'a sokamamasına yol açtı. Bu bir yanıyla Türk halkını ve Güney'deki Türkmen halkını Kürtlerle çatıştırmaya, KADEK güçlerini imha etmek gibi sonuçları engelledi.

ABD'cilik Ulusal Onursuzluktur!

Ancak Barzani ve Talabani'nin burjuva feodal önderliği, ülkemizin Güney parçasını ABD'nin savaş üssü yaptığı gibi, halkımızı ABD işgalinin yedek askeri yapmayı başardı. Kendisi ve askeri gücünü ABD'nin Irak'ı işgalinin başlıca askeri dayanağı haline getirirken, halkımızı ABD himayeci sömürgeciliği altında federasyon-özerklik statüsünün, ulusal özgürlük olduğu yanılsaması içine sokmayı başardı.

Burjuva feodal önderliğin, ABD işbirlikçiliği ve askeri olması elbette ulusal ihanet ve onursuzluktur. Ulusal mücadele ve direniş tarihimize ihanettir. Ancak, iyice gericileşen burjuva feodal önderlik, bu onursuzluğu Güney'deki halkımıza da bulaştırdı, halkımız modern kapitalist çağda ilk kez, kendisini ezen ulusların halklarının kendisine güvenini sarsan bir tavıra girdi. (Bu, burjuva-feodal önderliğin, '91 emperyalist savaşından sonra, halkımızı içerisine soktuğu sürecin ikinci aşamasıdır. Birinci aşama ikincisini koşulladı.)

Oysa halkımız ulusal özgürlükleri için geçen yüzyıldan başlayarak, bölge gerici ilhakçı-sömürgecilerine ve emperyalistlere karşı mücadele yürüttü. Ulusallaşma ve ulusal amaçlarına kavuşma mücadelesi bunun içinde şekillendi. Geçmiş feodal ulusalcı önderler (Seyit Rıza, Şeyh Sait, Koçgiri aşiret reisleri, Şeyh Mahmut Berzenci, Simko İsmail, Gazi

Muhammet vb.) burjuva ulusalcı aydınlar (Alişer, Nuri Dersimi, Cibranlı Halit, Doğu Kürdistanlı aydın önderler) bölge ilhakçı-sömürgecilerine olduğu kadar emperyalist sömürgecilere karşı da mücadele ettiler. Bizzat Güney'in tarihinde yer alan Şeyh Berzenci ayaklanması, Osmanlı ilhakçılarına da İngiliz sömürgecilerine de karşı bir ulusal ayaklanmaydı.

Son yarım yüzyıl içinde, Güney'de Molla Mustafa Barzani önderliğindeki mücadele, ancak defalarca yenilgiye uğradıktan sonra, 1975'te Barzani, ABD'ye umut bağlar hale geldi. Bu mücadele, içte antidemokratik eğilimler taşıyor olmasına, rakip bölge gericilerinden Şah'la uzlaşması gibi gerici yanlarına karşın, '75'ten önce yine de ilerici bir mücadeleydi.

Ancak 1991'le açılan süreçte, '88'de yenilgiye uğramış Barzani ve Talabani önderlikleri, umutlarını, ABD'ye, ABD'nin bölgede hakimiyet kurmak için Irak'a karşı yürüttüğü emperyalist savaşlara bel bağladılar. ABD sömürgeci himayeciliğini kabullenerek, onun dayanağı ve yedeği oldular. Bu, Güney Kürdistan'ı ABD'nin mandası-protectorası yaptığı gibi burjuva-feodal önderliği de, ABD emperyalizminin siyasi-askeri işbirlikçisi haline getirdi.

İşbirlikçileşen burjuva reformcu önderlik, sınıf niteliği nedeniyle ve emperyalist sistemin güncel koşullardaki bölge ilişki ve güç dengeleri nedeniyle bu konuma geldi ve Güney'deki halkımızı da ayrı ulusal nezdinde güvenini zedeledi. Bölge halklarının, Kürdistan ulusal demokratik mücadeleleri karşısında, burjuvazileri eliyle yanıltılarak tarihsel süreçte sosyal şoven günahlar işleyerek halkların birliğini engelleyen tavırlarına şimdi bir de Güney'deki halkımız burjuva feodal önderlikler eliyle yanıltılarak güvensizlik yaratan tavrı eklendi.

Güney'deki komünistler, devrimciler ve emekçiler, tam hak eşitliği, uluslararası özgürlük talepleri ve ABD sömürgeciliğini yıkmaya, halkların Devrimci Demokratik Federatif Cumhuriyetleri Birliğini kurma hedefiyle mücadele yürütmek yoluyla, tarihsel bakımdan ulusal direnişlere layık ulusal onuru kazandıracak ve halkların güvenini ve birliğini geliştireceklerdir. Kuşkusuz bu mücadelenin bölge çapındaki perspektifi Ortadoğu halklarının bağımsız devrimci federatif birliğidir. Kuzey proletaryası ve komünistleri bu aynı nitelikteki mücadelesiyle Güney'deki başta Kürt emekçileri olmak üzere, Süryani, Arap, Türkmen emekçilerinin mücadelesine yardımcı olacaklardır.